
Akbab
N. E.:
Dün yine günümüz geçti beraber,
Gece de yanında kalasım geldi!
Bakışı utangaç, gülüşü dilber,
Koynunda rüyaya dalasım geldi!...

TÜRKİYE

VAKIFLAR BANKASI

Sermayesi: 50.000.000 TL.

14 MAYIS ÇEKİLİŞİNDE:

2 Talihliye Bir şahıs için tutar 120.000 lirayı aşabilen ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR	12 Talihliye 25000 Liradan 300.000 lira tutarında MESKEN KREDİSİ	234 Talihliye 30.000 lira tutarında PARA

14 TEMMUZ ÇEKİLİŞİNDE:

2 Talihliye
1 şahıs için tutarı 120.000 lirayı aşabilen
Ömür boyunca aylık gelir

6 Talihliye
150.000 lira tutarında
MESKEN KREDİSİ

318 Talihliye
50.000 lira tutarında para

14 EYLÜL ÇEKİLİŞİNDE:

2 Talihliye Bir şahıs için tutarı 120.000 lirayı aşabilen ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR	8 Talihliye 25000 Liradan 200.000 lira tutarında MESKEN KREDİSİ	208 Talihliye 25.000 lira tutarında PARA

İKRAMİYELERİ

ANKARA Tel : 10049 — **İSTANBUL** 24595 — **İZMİR** Tel: 7797

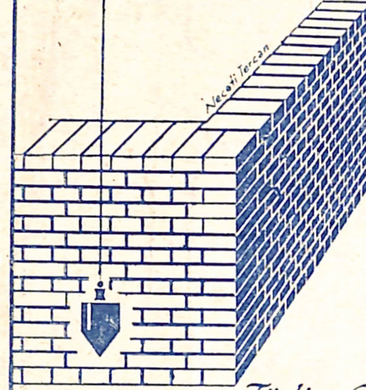
☆ Bankamızda açtıracağınız en az 100 liralık bir hesapla, hayallerinizi hakikat yapabilirsiniz.
☆ Taşradan gönderilen paraların havale ücretini Bankamız öder.
☆ İzahat için gişelerimiz emrinizdedir

SİZ KENDİNİZE PARA BİRİKTİREREK YARDIM EDERSENİZ

BİZDE SİZE KREDİMİZLE YARDIM EDERİZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI NIN

Yapı Tasarrufu hesabı
Ev hesabı
Vadeli veya Vadesiz Tasarruf hesapları

SİZE
BİR YUVA KAZANDIRABİLİR

Türkiye Emlâk Kredi Bankası son 5 yılda **50000** *den fazla vatandaşa yeni bir yuva temin etti.*

Türk Ticaret Bankası

1955 İkramiye Plânı

12 APARTIMAN DAİRESİ

250.000 LİRA TUTARINDA PARA İKRAMİYELERİ

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

Tasarruf mevzuunda bir yeniliktir.
Her 100 Kişilik Gruptan
1 Kişiye parasının
3 MİSLİ
24 Kişiye muhtelif para ikramiyeleri verilir.

GRUP MEVDUATI SAHİPLERİ AYRICA Apartıman daireleri keşidelerine de iştirak ederler.

Her 150 liraya bir kura numarası

İLANCILIK - NİK

MISIRLI

Dünyada en çok yabancı dile çevrilen ve en çok okunan roman:

AYDABİR

Mecmuasının Mayıs sayısında tefrika edilmeğe başlandı.

EMNİYET SANDIĞI

AĞUSTOS'DA

100.000 Lira

AYRICA

10 Kişiye 10 Sene Vâde ile

300.000 Liralık

MESKEN EDİNME KREDİLERİ

Şimdiden hesap açtırınız

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A

Yazı İşlerini fiilen İdare eden: AHMET KOÇER
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

SAYI : 166 C.: 6 _ 19 MAYIS 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

AVARE!

AVARE bir Hint filminin adıdır. Aylardır, Beyoğlu sinemalarında dolaşıp duruyor. Gelecek kış İstanbul tarafına geçeceğini umarız. Eh, kısmet olursa öbür yıl da Anadoluya...

Kaldırım şarkıcıları, caddelerde türküsünü satıyorlar:

— Avaremu!..

Maçkalı naylon kızın çiklet çiğneyen ağzında o, küfeci oğlanın ıslığında yine o:

— Avaremu!..

Neye tuttu bu filim bukadar?.. Konusu mu pek güzel? Artistler mi iyi muz?.. Nedir?

— Avaremu!..

İstanbul, esrar kabağı tüttürmüş gibi, bu dalganın içinde:

— Avaremu!..

Bu Hint filmini, nerdeyse bir hindi budu gibi tabağa koyup, lokantada bile önüme getirecekler:

— Âfiyet olsun!

Avaremu, Avaremu!.. Abdülhak Hâmid'in Duhter-i Hindû'su bile Türkiyede bukadar meşhur olmamıştı.

Ben, Hint lideri Nehru'nun yerinde olsam, biraz musiki dersi alır ve milletler arası konferanslarda, nutuk yerine bir Avaremu türküsü çekerdim!

Avaremu!.. Biliyor musunuz, bu kelimede gizli bir tat, şehvanî bir lezzet, açıkçası, yeni adiyle bir cinsi cazibe var... İnsan Avaremu derken, biraz gözlerini süzüyor, biraz yalanıyor âdeta. Tıpkı, cilveli Rum kızlarının «Yavrumu» su gibi!

Ama, kadınlı, erkekli, topyekûn düştüğümüz bu Hint dalgasının asıl sebebi, bence ismindeki ahenkten çok, mânadır:

— Avaremu!..

Sağa bakınız, kahveler dolusu delikanlı: gelsin tavla, gitsin iskanbil...

Kim bunlar?.. Öğrenci mi? Hayıııır!.. Avaremu!..

Ya şu İstiklâl caddesinde on sekizinci turu yapan, adam yemiş gibi kıpkırmızı, kocaman ağızlı, karmakarışık saçlı, şıldır gözlü kız: Avaremu!..

Şu direksiyon başında uyuklayan şoför yamağı?.. Avaremu!..

Şu sırtında boş küfe ile dolaşan biçare hırpani?.. Avare mu!..

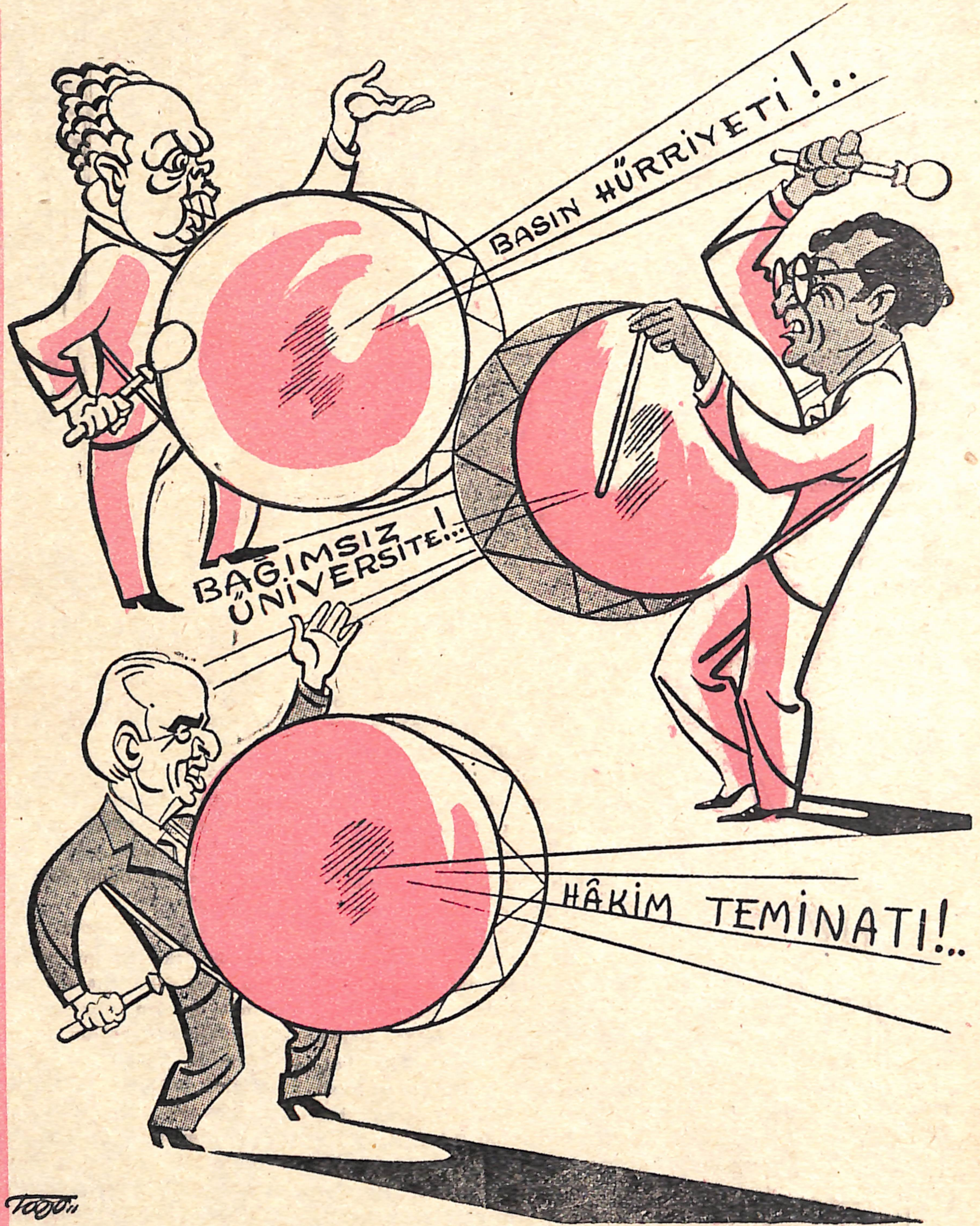
Şu kanadyan giymiş, evi meçhul, işi meçhul, ekmeği meçhul kabadayı?.. O da öyle, o da Avaremu!..

Ben size bir şey söyliyeyim mi?.. Hidrojen bombalariyle sarsıla sarsıla, neredeyse dünya bile boşlukta yalpa vuran bir Avareye dönecek!

Avare neye tuttu diye şaşıyoruz. Ayol, biz bu filmde kendimize kavuştuk!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

19 MAYIS ŞENLİKLERİNDEN:

Davulun sesi uzaktan hoş gelir!..

Anneler Günü

«Türk Kadınlar Birliği» her yılın 8 Mayısını «Anneler Günü» yaptı. İlk «Anneler Günü» nde bulunan arkadaşımızın notları aşağıdadır.

SALON baştan aşağı analarla doluydu. Ben ana kılığında geldiğim için anaların hiç biri aralarında bir de baba olduğunu anlamadı.

Ama biraz sonra analardan biri:

— Burnuma bir baba kokusu geliyor!..

Deyince kokuyu alan bütün analar:

— Baba çıksın ortaya!..

Diye bağırmağa başladılar. Ortaya çıkmaktan başka çare yoktu.

— İşte baba, baba dediğiniz benim, görün!..

Dedim. Analardan biri:

— O baba değil, «babalık» olmuş, onda iş yok, otursun!.. dedi.

Genç bir ana kürsüye çıktı:

— Muhterem anneler!

Diye söze başlarken, yaşlı bir ana oturduğu yerden bağırdı:

— Sürtük!.. Sen sus bir kere... Sen ana değil, deniz anasısın... Kısır karı, Oğlumun başını nare yaktığın yetmiyor mu?

Genç ana, yaşlı anaya:

— Bugün kaynanalar günü değil analar günü, anladın mı hamam anası!..

Diye bağırdı.

Yaşlı kadın:

— Hemşire otur allâsen...

Diye eteğinden çekmeğe, oturtmağa çalıştılar. Fakat susturamadılar.

— Yelloz... Sen, ne zaman ana oldun da analık taslıyorsun? Otur aşağı, ben konuşucim... Boyumcak evlât yetiştirdim... Hepiniz duyun a dostlar!.. Bu karı, eşek dili yedirdi, kuyulara iğneli sabunlar attı, kapılara domuz yağı sürdü, papazlara gâvur büyüsü yaptıdı, oğlumu elimden aldı...

Kaynanalar arasında:

— Biliriz yemşire, biliriz!.. Bizim de başımızda!..

Diye sesler yükseldi. Kaynanalarla analar bir anda birbirlerine girdiler. «Analar günü» bir ana baba günü haline gelmişti. Kaynanalar ağır bastı. Kürsüdeki anayı saçından tutup aşağı indirdiler. Bir kaynana:

— Bu anam yerinde karıyı görüyorsunuz ya, dedi, büyünen oğlumun elini dilini bağladı, parti disiplini altına aldı. Oğlum bunu görünce, basın kanunu görmüş gazete muharriri gibi dilini tutuyordu.

Genç ana bu sefer:

— Yalan, vallâhi yalan!.. diye bağırdı. Ya sen? Ya sen?.. hanım, hanım, tek şeflik devri geçti artık!.. Evin içinde istiyorsun ki, bir sen borunu öttüresin... Yağma yok... Orası, parti kongresi değil. Anladın mı sen?

— Tuh sana... Ayol sen anayım diye ortaya çıkmağa utanmıyor musun?.. Sen neyin anasısın be!. Hani çocuğun?.. Hanımın vücudü deforime olacakmış... İşte hepiniz duyun a dostlar!.. Şahit olun... Ben bu karıyı da, doktor olacak o kürtasçı herifi de evlât katili diye bir gün mahkemelere verip sürüm sürüm süründürmezsem, bana da Taşkasaplı Erkek Hamdûne demesinler!. İşte buraya da, bak parmağımla yazıyorum. Hem de oğlumdan seni çatır çatır boşatıcım... Dur, sen!..

Bir kere Aksaraylı Burmalı hocaya gidip, eline on lira sıkıştırmağa bakar...

— Hah hah hah... güleyim bari. Ayol bana koca mı yok? Sen çatla kocakarı... Elimi sallasam ellisi. Ai o kazık oğlunu da sen...

Yüksek sosyeteden bir anne:

— Hanımlar!.. diye bağırdı, biz buraya kavga etmeğe değil, anneler gününü kutlamağa geldik......

— Evet... doğru...

— Şimdi, sizlere anneler gününün önemini belirten bir konuşma yapacağım. Anaların kıymeti şuradan belli ki, bütün memleket baba dolu olduğu halde, memleketimize «Baba dolu» değil «Ana dolu» derler.

Alkış sesleri yükseldi.

— Memlekette daima ele alınan baba dâva değil, ana dâvadır. Üzerinde durulan baba yasa değil, ana yasadır. Beyoğlundan geçerken hiç bir babaya «Babam!» denildiğini duydunuz mu? Halbuki bir anne geçecek olsa, her taraftan «Ah anam!..» diye bağırırlar.

Dinleyiciler arasından «hay ağzını öpeyim!» sesleri yükselir.

Şimdi sizlere üç maddelik analar günü tüzüğünü sunuyorum.

1 — «Bundan sonra dilimizden «anasını satmak», «anasını ağlatmak», «anasının gözü», «anasının ipliğini satmış», «anasını bellemek» deyimleri çıkarılacak bunun yerine: «babasını satmak», «babasını ağlatmak», «babasını bellemek», «babasının gözü», «babasının ipliğini satmış» deyimleri kullanılacaktır.

2 — Ailenin başı, baba değil anadır.

3— Dünya kurulalı, Havva anamızdan biri hep analar doğurur, bundan sonra da babalar doğuracaktır.

Bu sırada, telgraflar gelmişti. Kürsüdeki ana:

— Tebrik telgrafları geldi,, okuyorum, dedi. Tahtakaleli gençler birliğinden bir telgraf:

«Anaya sevgi, saygı benim de ahdim olsun,

Ana hakkı ödenmez, anam avradım olsun!»

Bir telgraf daha:

«Satıp savacak yoksa, yan gelir de yatarız,

Ana dâvaların biz, anasını satarız!»

Bu telgraf, Ana dâvası komisyonundan geliyor.

Bu da ilkokul öğrencilerinden geliyor:

«Biz kimleriz?

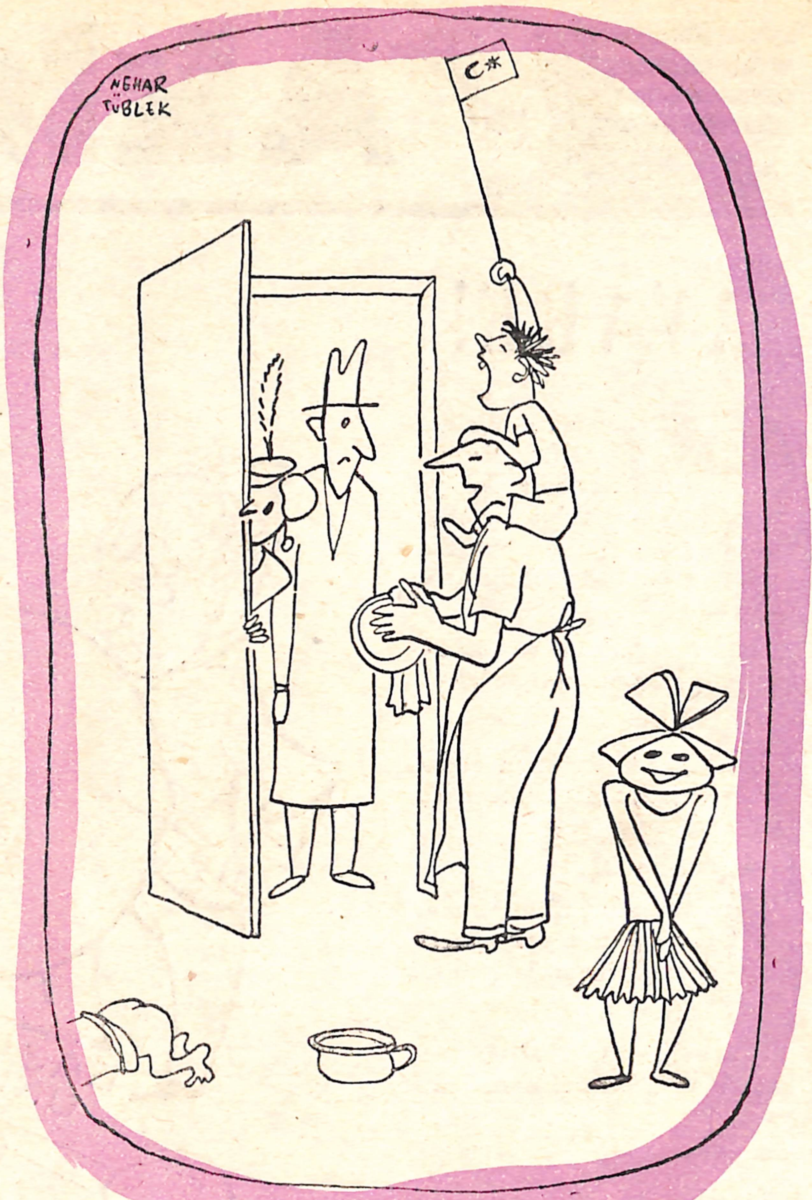
Stadyomdan gelen erleriz,

Biz adamın anasını belleriz!.»

Çatlak bir ses duyuldu:

— Hanım, hanım.. Artık in aşağı bakalım, biraz da biz konuşacağız. Yalnız sizin değil, bizim de hakkımız var.

Bu, deminki kaynana idi. Ortalık yeniden karışacağa benziyordu Kaynana dilinden zaten anam ağladığı için, hemen dışarı çıktım.

— Bizimki mi?.. «Anneler günü» ne gitti!..

(Nehar Tüblek

KİTAPLARDAN İLHAMLAR:

Lüzumsuz adam!..

Karadeniz Üniversitesinde SOSYOLOJİ DERSİ

Veren: Yunus HOPALİ

Yıl 1999... Günlerden bir çarşamba... Doğuda, batıda, ortada üniversiteler açılınca, Karadenizli hemşeriler de haklı olarak «Piz te tarilfinun isteruz!» diye tutturmuşlar, nihayet Hopa'da bir Karadeniz Üniversitesi açılmıştır. İlkin üniversiteye öğrenci aranmış, liseyi bitirenler İstanbul, Ankara Üniversitelerine gittiklerinden, şimdilik kaydiyle Karadeniz Üniversitesine orta okulu bitiren halk alınmağa başlanmıştır. Profesör bulmaksa mümkün olamamıştır. Araya taraya sonunda «Yunus Hopali» adında, gemilerde çımacı, ateşçi, çarkçı, sonra da ikinci kaptan olarak yıllarca dünyayı dolaşmış, tecrübeli bir vatandaşı bulmuşlardır. Bir kaç yılını da Pariste geçirmiş olan Yunus Hopali, Fahri Profesör olarak İktisat kürsüsünü işgal etmiştir. Şimdi Profesör Yunus Hopali'nin ilk iktisat dersini dinleyeceksiniz.

«— Uşağlar!...

Haçan tersunuz igtuzat... Igtuzat, agzuata'dan celir. Punin ânasi pudur. İgtizat temek, ayaguni yorganine kore uzat temektir. Haçan ayaguni yorganina kore uzattin uzattin, uzat mazisan kiçun açukta kalur. Penten temesu. Alt yanu, senun pileceğun iş...

Açin gulağinizi, furdum mi şaplaği açarum cozunizi... Pag pağa!... Orda ne fisgos eteysun?... Haçan Kulcemâlin paçasi otmey, ters vereyruz...

Igtuzat, içtimaiyatun pir dalıdur. Hemi cenuş pir ilumtur, hemi te terundur. Pileysunuz, cennete, haçam Âtem pabamız Havva anamızunan gayvaturiken uygunsiz pir faziyete tuştular. Tehlendular cennetten, çurreyi arzun üstüne göndiler. Haçan yalanızluktan canları sikuldu, çogaldiler.. Tunyanın gurrurluşuntanperi âdet oldu, insanlar çoğalmadan turmaz. Teruken galûleler çıktu, glanlar oldi, uzatmıyalım efentum bu Hopa Şehri meydana celdi.

Celelum ayileye.. Tunya yuzunde ayilenun iki çeşudi vardır. Eyer ayilenun reyuzu, kım de uç oğun, gari gısmını toverse, pilum ki Peterşahi. dur. Yoog, gari almuşsa tizguni eline, pilun ki Maderşahi, dur. Allah tuşmanimin pasuna vermesun, pir de vardır gaynana şahi ayile.. Teruken.. Cestu seneler... İn sanlarun canu sıkılıy.. Ne yapsunlar, ne yapsunlar?... Pin seçiz yuz girk seçizde Frengler Püyuk gargaşaluk yaptılar. Haçan pütun paldiri çıplaglar terepeyluk ustüne yurudi. Freng Patuşahunin garisi çıktı palgona, tetu:

— Punlar ne istey?

Madam tetular oğa, eçmek isteyler.. Madama tetu onlara ki,

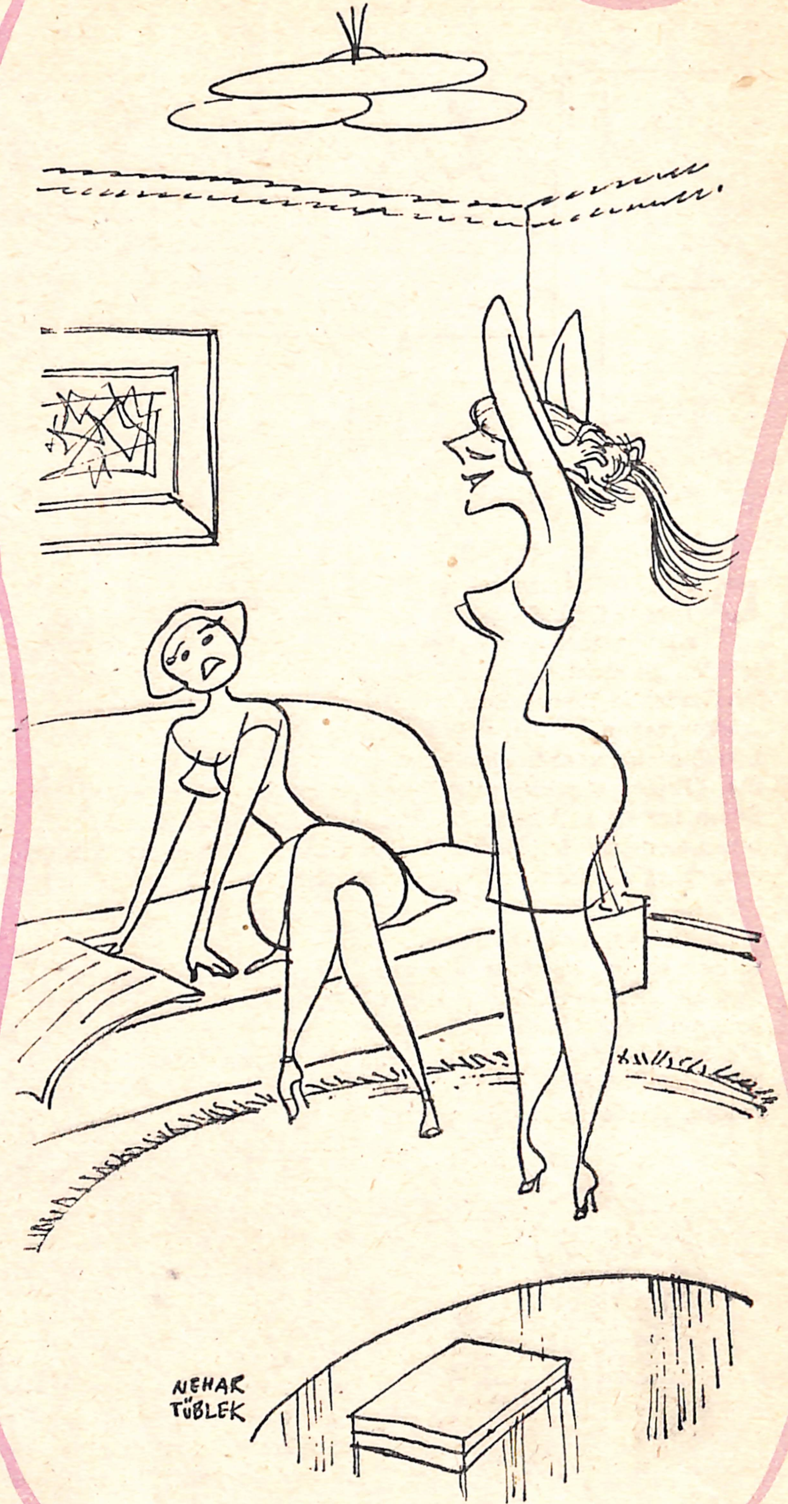
— Haçan yogise eçmeğunuz, niçun pasta yemeysunuz? Halk o zaman kızdu, kaçan on altinci Napolyonun garisunu attu balgondan aşşağı.

İşte o cun bu cun, çıktu huriyet ortalığa.. Çıktu, sokti pi zum te paşumuzu pelâya.. Huriyet temek, hiç pir kimsenin paşgasının fintugluğuna cirmeden, çendu fıntuğluğunda fintuk kırması temektur. Fagat hüriyetu fargli fargli anlayler.. Haçan bir İnciluz, temus, insanun aslı maymun.. Pağa pag.. ne culeysun? Haçan maymun oy namey.. Furdim mi şamari dort açilir cozun. İnsanlar pulaşmış alış veruşe, pavligeler kurilmiş, olmiş adu punin igtuzat.. Haçan temuş punun gavununi Lavaziye..

«Tunya yuzunde hiç pir şey gaybolmey.. Ama pir çerem de gayboldi mi, pulunmey...»

Celelum höçûmet sekûllerine. Üç çeşudi vardır. Hurriyet, Cumhuriyet, temograsi.. Pizde üç çeşudu da vardır. Tersumizu pitururçen, igdizatiyatumuzu galkindiran temograt partiye teşeççur ederuz. Yaşasın hüriyet, yaşasın Çumuriyet, yaşasun temograsi!.. Yaşasun Ali, Veli, yaşasun çim varsa!.. Yaşasun ham si palugi!.. □

— Herifle mercimeği fırına vermiş...
— Elbet verir... Hilton'da ahçıymış!..

FELÂKET

Arkadaşına rastladı. Adam çok dertli görünüyordu.

— Hayır ola, dedi, ne var?

— Sorma kardeşim. Biz beşinci katta otururuz. Karım balkondaki çiçekleri buluyordu. Birdenbire balkon çöktü. Haydi aşağı... Dörder dörder sokağa indim ama, iş işten geçmişti. Orada artık yalnız bir ceset var. dı. Düşün, bir ölü...

Öteki, soğuk kanla sordu:

— Allah Allah... Peki kaç ölü bulacaktın ki?

— Son günlerde pek kibarlaştı!.. Artık lüks vitrinleri seyrediyor!..

Yalçın Çetin

İmzasız Mektuplar

Yazan: Belli değil

DAİREDEKİ masasına oturunca, üstünde adresi yazılı bir zarf gördü. Zarfın içinden şu mektup çıktı:

«Kardeşim Remzi Bey,

«Vereceğim acı haberden dolayı birdenbire sakın hiddetlenme. Bunca senelik arkadaşız. Senin namusun, benim de namusum, demektir. Kadın dediğin, erkeğin elinin kiridir. Alt tarafı boşar kurtulursun.

Malûm ya, kadınların ihanetini en sonra kocaları duyarmış. Birader, seninkini yedi ma hallenin sağır sultanı duydu; senin kulaklarına kurşun mu akıtmışlar nedir, bir türlü duyamadın. Sende bu vurdum duymazlık varken, daha da duyacağın yok. Olanı, biteni haber veriyorum. «İlle ben boynuzlarımdan memnunum» dersen, ha yatın pahalanışı, hürriyetin ucuzladığı böyle bir zamanda, ben senin hürriyetine tecavüz edemem. İşte düpe düz lâf: birader, karın sana taktırıyor. İsbatı da meydanda. Yarın, saat 4 matinesine «Pırnam» sinemasının 12 numaralı locasına gideceğini şimdiden biliyorum. Tabii yalnız değil. Yanında da en iyi dost, arkadaş bildiğin biri var. Şimdi adını duyunca, ağzın bir karış açık kalacak. Râsim Bey...

Benden söylemesi, artık üst tarafı da, alt tarafı da senin bileceğin şey... Bu mektubuma imzamı koymuyorum; korktuğum için değil. Neme lâzım, belki bunları biliyorsun da karına göz yumuyorsun. Ben karı koca arasına girmek istemem. Sana bunları haber vermeyi bir vicdan borcu bildim.»

Remzi Bey daktilo ile yazılmış mektubu bitirdiği zaman beyninden vurulmuşa döndü. Bu nasıl olur? Yirmi dört yıllık karısı, bu yaştan sonra, hem de sinema localarında... Aman Allahım! Olur şey değil...

İki kızını gelin etmiş, torun sahibi bir kadın .. Hem de kiminle?... En yakın arkadaşı Râsimle, ha?... Fakat adam yeriyle, saatiyle söylüyordu. Tevekkeli demezler, kadın milletinin dini imanı olmaz diye...

Hayır, hayır... Böyle rezalet olamaz. Karısı, ha?... İmkânı yok... Bedriye kırk yedi yaşında kadın be!... Hayızdan nifazdan kesilmiş. Kim bilir hangi namussuz yazdı bu mektubu...

Remzi Bey, başı ellerinin arasında uzun uzun düşündü. Önündeki evrakı yanlış yerlere gönderdi. Kayıtları yanlış yaptı. Kimseyle konuşmadı.

— Sende bugün bir acayiplik var.

diyenlere:

— Hiç!..

diye kestirme cevaplar verdi.

Akşam daireden çıkarken, genç memurlardan birine:

— Pırnam sineması nerde?

diye sordu:

— Beyoğlunda Remzi Bey...

Remzi Beyin beyni duracaktı. O, yirmi şu kadar yıllık karısını bilmez mi? Beyoğluna çıksa, vallahi kaybolur Remzi Bey, bu ihbar mektubuna inanmadı ama,

— Olmaz, olmaz deme, olmaz olmaz!..

diye söylenerek bir dolmuşla Beyoğluna çıktı. Sonra soruştura soruştura «Pırnam» sinemasını buldu.

Gişedeki kıza:

— Kızım, dedi, yarın saat dört sineması için bir loca istiyorum, ama... 12 numaralı loca nın yanındakini ver...

Gişedeki kız, Remzi Beye 14 numaralı loca biletini verdi.

★

Bedriye Hanım, postacının getirdiği mektubu, Bursadaki kızı gönderiyor sandı. Ama zarfın üstünde kendi adı vardı. Kızı, zarfa hep babasının adını yazardı. Bedriye Hanım zarfı yırttı. Heceleye heceleye şu mektubu okudu:

«Hemşire,

Bunca yıllık eyâlinizin altmışından sonra azması hayra alâmet değildir. Torun torba sahibisi bir adamdan memul edilmezdi. Gel gelelim, ehliniz size, en yakın ahbap bildiğiniz Rasim Beyin hanımısı Seher olacak karıyla ihanet ediyor. Yarın saat 4 te Prnam sinemasının 14 numaralı locasında aşna fişna olacaklar. Benden haber vermesi. Sen yine bildiğini yap kardeşim.»

Bedriye Hanım, mektubu bitirince fenalıklar geçirdi. Suya damlatıp içti de, Çarpıntısını bir kaç damla lokman ruhu biraz geçirdi. Kollarını, boynunu kâfirû ile oğdu, geçirdi.

— Bu yaştan sonra, ha?... Mayıs gelince, herifin baharı başına vurdu demek... Erkek milleti değilmi, en iyisinin boynu altında kalsın!.. Beli gevşek herif idrarını tutamaz, fistülü bir yandan, mendebur, bak bir de ne işlere kalkar. Horoz ölür, gözü çöplükte kalır demezler mi? Gözün kör olsun Seher senin... Zaten onun ne sütü bozuk olduğu dillere destan... Sürtük karı, Her gün eşiğimi aşındırırdı. Bak bugün uğradı mı?

— Huuu Lebibânım, huuuu!..

diye çinko kaplı taraçadan komşusuna seslendi:

Dirseklerine kadar sıvalı kollarını mavimsi sabun köpükleriyle boncuk boncuk Lebibe Hanım malta taşlıktan bahçeye çıktı.

— Söyle Bedriânım...

— Ah Lebibânım, kardeş sorma başıma gelenleri...

— Ayol n'oldu?..

— Koş koş, gel de anlatayım.

Lebibe Hanım, çamaşır teknesinin altına iki odun daha attı. Eteğine beline dolayıp, komşusuna seğirtti. Bedriye Hanım saçını başını yola yola:

— Gördün mü başıma gelenleri...

diye, olanı biteni anlattı.

— Seninkisi azmış kardeş.

— Rabbim... Teneşir paklar inşallah... Ama kardeş, dişi köpek kuyruğunu sallamayınca, erkek arkasından gitmez.

— Hay kokmuş karı hay... Bâri suratına bakılır bir şey olsa....

— Şimdi ben nâapiyim Lebibânım? Sen bana bir akıl ver.

— Bu gece seninkinin bir ağzını yokla... Yarın da mektupta yazılan saatte söylenilen yere git...

— A ben dünyalarda oralara tek başıma çıkamam...

— Ben de gelirim... Sâfinaz'a da söylerim. Hiç böyle zamanda seni bir başına bırakır mıyım?

— Neresiydi o?

Mektubu tekrar okurlar. Saat dörtte Pırnam sineması.

Lebibe bir koşu Sâfinaz Hanıma, Bakalın Emineye haberi ye tiştirir.

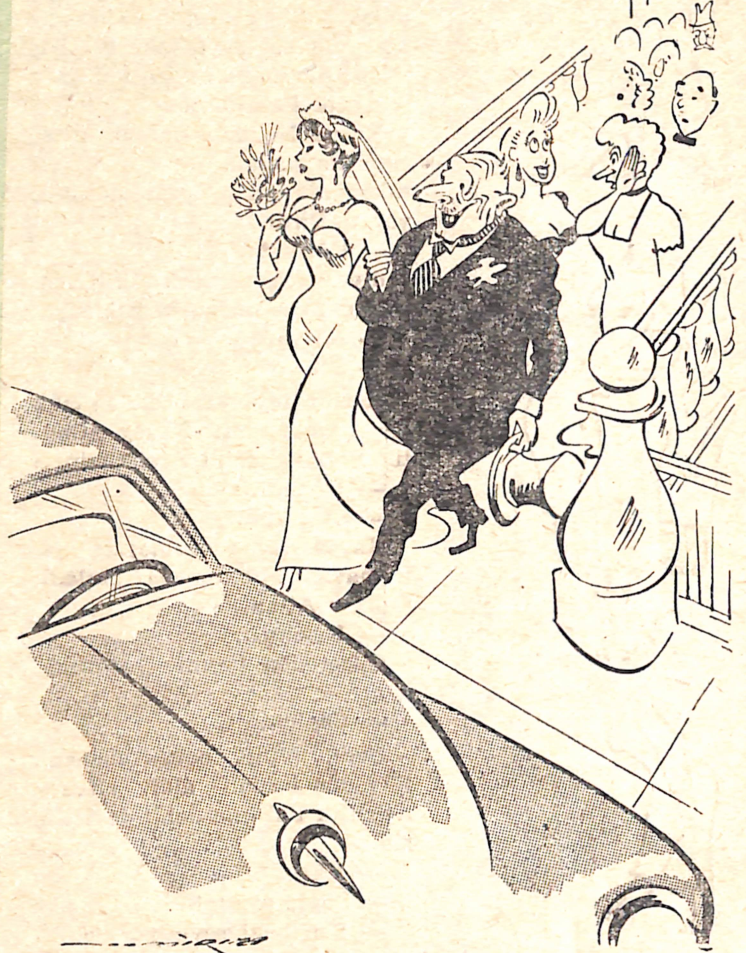
Onlar da kimi tencereyi ocakta, kimi çocuğu kundakta bırakıp, haberi bir anda bütün mahalleye yayarlar.

Akşam olur. Eve gelen Remzi Beyin suratından düşen bin parça oluyor. Bedriye Hanımın başı çatkılı. İkisi birbirlerine kedi köpek gibi bakarlar. Bedriye Hanım kocasının önüne yemek kor, kendisi sofraya oturmaz. Remzi Bey ağzına bir lokma bile koymaz.

YAZISIZ!..

(İbrahim Erseraç)

Kocası yatağa girince ceplerini karıştırır. Pırnam sineması nın loca biletini görünce artık hiç şüphesi kalmaz.

★

Ertesi gün ikide komşusuyla Pırnam sinemasına giden Bedriye Hanım, 14 numaranın bitişiğindeki 12 numaralı locaya bilet alır.

O gün bütün Kocamustafapaşa, Pırnam sinemasına dolmuştur. Erkekler bile, işi gücü bırakmışlar, kopacak kıyameti seyre gelmişlerdir. Herkes, manzarayı daha iyi görmek için bir siper alır.

Remzi Bey erkenden locaya girer. Aralık kapıdan dışarısını kolluyor. Bir de ne görsün. Râsim Beyin karısı Seher değil mi? Kadın kapıyı açmasiyle:

— Boynuzlu herif!... Karını elinle mi localara getiriyorsun!..

Diye Bedri Beyin yakasına yapışması bir olur. Derken iş anlaşılır. Seher Hanım da, kocası Rasim Bey'in yandaki locada Remzi Beyin karısı Bedriye ile mercimeği fırına vereceklerine dair imzasız bir mektup almıştır. Zavallı Remzi Bey:

— Hemşirânım, böyle buyrun... Hiç telâş etmeyin!... Şimdi elimizle yakalayacağız...

Locanın kapısını kaparlar. kulakları bitişik locadadır.

Kocasıyla Seherin locaya kapandığını gören Bedriye Hanım, komşuların da teşvikiyle, gidip karakola haber verir. Ayrıca yine böyle bir mektup alan Râsim Bey de beraber iki polis, mahalleli, 14 numaralı locanın kapısına yığılırlar.

Salon kararmış «Aşk kurbanları» filmi başlamıştır. Locada Bedri Beyle Seher Hanım fısıldaşırlar:

— Seher Hanım, bunca yıllık yuvanı yıkmadan bu meseleyi iyice düşündün mü?

Kulağını kapıya dayamış Bedriye:

— Duydunuz ya... Kocam karıdan yemin billâh teminat istiyor.

Bedriye Hanımı sustururlar. Seher Rasim Beye cevap verir:

— Bedri Bey, Bedri Bey... Benim gözüm dünyaları görmüyor. Ateş bacayı sarmış bir kere...

Artık bunları duyduktan sonra, Râsim Bey içeri saldırmak ister. Bir aile faciasına meydan vermemek için, iki polis ihtiyarı güç zaptederler.

Seher Hanım yandaki locada kocasının Bedriye ile neler yaptığını iyice görmek için sandalyeye çıkar. Şişman kadın sandalyeye çıkınca, eski sandalye gıcırdar. Gıcırtıları duyan Bedriye Hanım:

— Daha ne duruyorsun?... Yaldızlamağa meraklı mısın?

Diye feryadı basar.

Başını yandaki locaya uzatmış Seher Hanım sesten ürker. Sandalye kayar. Zavallı kadın koca göğdesiyle, arkasındaki Bedri Beyin sıska kollarına düşer. İkisi birden boylu boyunca yere uzanırlar. Locanın da kapısı açılır. Seher Hanımın etekleri Bedri Beyin kafasına geçmiş... Uygunsuz vaziyette yakalanmışlardır. Polislerden biri:

— Karakola! der.

Neye uğradığını şaşıran Remzi Beyle, saç saça başbaşa iki kadın önde, bütün Kocamustafapaşa halkı arkalarında İstiklâl Caddesinden geçerler. Kalabalık gittikçe artar. Remzi Beyin suratına tükürên, Seher Hanımı itip kakıştıran... Karakolda ifadeler alınır Suçüstü yakalanan Remzi Beyle Seher Hanımı kefâletle serbest bırakılır, evrak da mahkemeye verilir.

Kodamustafapaşalılar mahalleye dönünce her evden bir feryat yükselir. İlk çığlığı Bedriye Hanım basar:

— Eyvah!... Yetişin komşular, evime hırsız girmiş!...

Arkadan Seher'in feryadı duyulur:

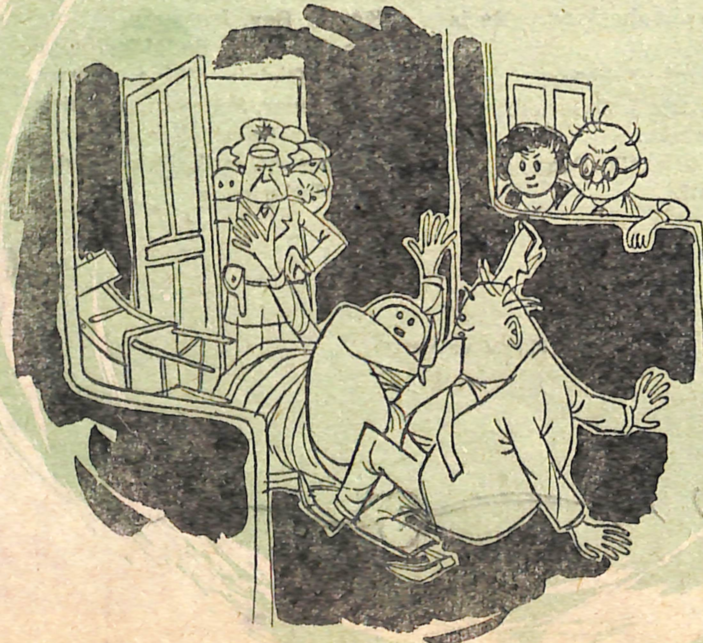
— A dostlar! Evimi soyup soğana çevirmişler!...

Safinâz, Gülter Hanım, Bakkalın Emine, Lebibe Hanım saç larını başlarını, yolarlar:

— Mâââfolduk... Neyim var, neyim yok herif alıp gitmiş!...

— Ay küpelerimi de almış...

O gün saat dörtten altıya kadar Kocamustafapaşa'da on üç ev soyulmuştur.

☐

GEÇMİŞ ZAMAN

Bayan öğretmen küçük Hüseyin'i Türkçe gramerden imtihan ediyordu:

— Söyle bakayım Hüseyin, dedi, ben güzelim dersem, bu hangi zamandır?

Çocuk, yaşlı kadının yüzüne baktı, sonra:

— Geçmiş zamandır efendim! dedi.

Evlilik gibi var mı?

Yazan: Mes'ut bir aile reisi

GÜNDÜZ işinde gazete okumağa vakit bulamıyordu. Akşam yemeğinden sonra koltuğa uzandı, gazetesini açtı. Birinci sayfadaki bir havadisi okumağa başladı: «Kuzey Atlantik Paktına...»

Karısı Nedime Hanım, kocasının karşısında oturuyor, eli şakağında derin derin düşünüyordu. Birden:

— Kâzım!...

diye kocasına seslendi. Kâzım Bey gazeteden başını kaldırdı:

— Ne var?

— Hiç...

Kâzım Bey yarıda kalan cümleyi baştan aldı: «Kuzey Atlantik Paktına dahil devletlerin...»

— Kâzım!...

— Efendim?

Karısı cevap vermeyince yine havadisi okumağa başladı: «Kuzey Atlan...»

— Kâzım!...

Gazeteden başını kaldırmadan:

— Söyle!...

Dedi. Yine cevap alamadı. Havadisi baştan aldı: «Kuzey Atlantik Paktına dahil devletlerin...»

— Kâzım!...

— Söyle canım!...

— Sen beni sevmiyorsun.

— Hoppala.. Bu da nerden çıktı?

— Sevsen...

Yine cevap yok. Kâzım Bey,

— Evet.. sevsem.. Ne olmuş?

bir türlü anlayamadığı havadise yeniden başladı: «Kuzey Atlantik Paktına dahil devletlerin temsil...

— Kâzım!...

— Ne var yahu?

— Hiç...

— Mâdemki hiç, bırak şu gazeteyi okuyayım: «Kuzey Atlantik Paktına dahil devletlerin temsilcileri...»

— Kâzım!...

— Söyle Allahaşkına... Ne istiyorsun?

— Öyle mi söylerler?

— Peki, nasıl söylerler?

— Bilmem!...

«Kuzey Atlantik Paktına...»

— Kâzım!...

Kocası, tatlı, yumuşak bir sesle:

— Söyle yavrucuğum, söyle hayatım!

— Bak şimdi de alay ediyorsun.

— Allah Allah!... Kim alay ediyor yahu?

— Kâzım, sen beni sevmiyorsun...

— Canım bunu da nerden çıkarıyorsun?

— Sevsen böyle yapmazsın...

— Nasıl yaparım?

— Seven insan böyle mi yapar?

— Nasıl yaparsa söyle de öyle yapayım...

— Sevmiyorsun!...

— Canım efendim, ben sana bir şey yapmıyorum ki...

Kâzım Bey, bir türlü anlayamadığı gazetedeki havâdisi baştan alır:

«Kuzey Atlantik...

— Kâzım, bana bak!...

— Tabii yapmıyorsun ya...

— Söyle hayatım.

— Sen beni sevmiyorsun.

— Seviyorum yahu... Neden sevmiyecekmişim.

— Hayır, sevmiyorsun.

— Vallahi, billâhi seviyorum.

— Vallâhi, billâhi de sevmiyorsun.

— Nedimeciğim, hayatım, sekerim. Sevmesem ne mecburiyetim var, seni seviyorum diye dalkavukluk etmeğe?...

Yarıda kalan havadisi okumağa başlar: «Kuzey Atlantik Paktına dahil devletlerin...»

— Beni öpmüyorsun Kâzım.

Kâzım Bey, gazeteyi elinden bırakır. Kalkar. Koltukta oturan karısının arkasına geçer. Saçlarını okşar, kollarıyla sarar, öper.

— Nâfile!... Angarya gibi öpüyorsun...

Kâzım Bey, karısının dudaklarına hararetle dudaklarını yapıştırır. Dizinin dibine oturur. Okşar, sever. Sonra yine yerine geçer, gazetesini eline alır:

«Kuzey Atlantik Paktına dahil devletlerin...»

— Beni sâhiden seviyor musun?

— Namussuzum seviyorum. Allah bin türlü belâmı versin, seviyorum.

— Gel beni öp öyleyse...

Kâzım Bey, yine bırakır gazeteyi, gider karısına sarılır, öper, öper...

— Hayır, hayır Kâzım, sen beni katiyen sevmiyorsun...

— Gözüm kör olsun seviyorum. Eğer seni sevmiyorsam sürüm sürüm sürüneyim, kapında ekmek dileneyim

— Sen beni değil, rahatı, huzuru, sükûnu seviyorsun. Sana bunları temin ettiğim için, güzel olduğum için, iyi olduğum için beni seviyorsun.

— Karıcığım, elbet iki insan birbirini bir şey için sever.

— Tamam... Ben demedim mi? Demek bende bunlar olmasa, sevmiyeceksin...

— Canım, sen de beni iyi koca olduğum, her arzunu yerine getirmeğe çalıştığım için sevmiyor musun?

— Hayır... Ben senin ruhunu seviyorum. Bende bunların hiç biri olmasa bile, yine sen benim ruhumu sevmelisin...

— Ben senin ruhunu da seviyorum.

Bu sırada, Kâzım Bey, ayaklarına dolaşan kedinin sırtını okşar.

— Bak, gördün mü, kediyle alâkadar oluyorsun.. pissst!... Defol ordan...

Kâzım Bey, sıkıntıyla başını pencereye çevirir. Eliyle karısının saçlarını okşar.

— Bak, beni okşarken bile gözün başka yerlerde...

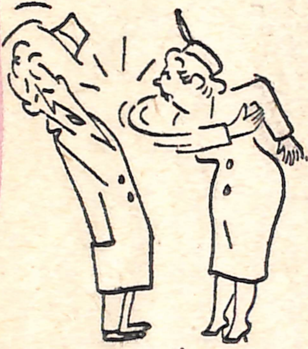
Kâzım Bey, karısının dudaklarından öperken, gözlerini yumar.

— Niçin gözlerini yumdun? Mutlaka hayâlinden başka bir kadın geçiriyorsun... Sen beni sevmiyorsun...

— Kapında bir dilim ekmek dileneyim ki seviyorum.

Kâzım Bey, karısının dizinin dibine oturur. Bir eli dizinde, bir elinde gazete, okur: «Atlan-

YAZISIZ!..

(Suat Yalaz)

— Hırsız vaaar!..

(Niyazi Yoltaş)

MİNİK HİKÂYE

Sevgilinin Esrarı

HİKMET, günün birinde, karısının kendisini aldattığını farkediverdi. Gizli bir çekmecede mektuplar mı yakaladı? Hayır. İmzasız ihbar mektubu mu aldı? Yoo... Gayet basit ve teferruata ait delillerle bu neticeye vardı: Kadının göz altlarındaki siyah halkalar, tenindeki çürükler ve benzeri alâmetlerden.

Hikmet mâkul adamdı. «Demek ki, karımı fazla ihmâl ediyorum. O da kendini herhangi bir çapkının kucağına bırakıyor. Bu işe bir son vermeliyim» diye düşündü.

O günden itibaren de, bir son vermek için işe girişti. Artık hemen her gece karısını ziyaret eder olmuştu. Evden çıkmıyordu. Hattâ bu yüzden, bu sefer kendisinin gözlerinin etrafında siyah halkalar belirdi. Günden güne eridi, bitti.

Bütün bu gayretlere rağmen, yine zaman zaman karısının boynunda, daha bazı yerlerinde parmak izleri, mor lekeler gördükçe, çileden çıkıyordu. Öyle ya... Kendisi diş hekimiydi. Yani hekimlikten anlardı. O halde, nasıl oluyordu da, sevgilisi, kadını kendisine bu derece kuvvetle bağlıyabiliyordu? Eğer tatminse, bu yolda meşru kocadan daha ileri gidebilmesi kaabil değildi. Çünkü Hikmet, herkesten çok karısiyle meşgul oluyordu. Değişiklikse, o da kaabil olduğu kadar değişiklik teminine uğraşıyordu. O halde?

«Dürüst bir karıkocanın herşeyi açık ve samimî olmalıdır» diye düşündü Hikmet ve meseleyi karısiyle açıkça münakaşa etmeğe karar verdi. Bir gün onu karşısına çekti:

— Biliyorum karıcığım, dedi. Beni budalanın biriyle aldatıyorsun. Lâkin seni elimde tutmak için ne lâzımsa yaptım. Gel, medenî bir insan gibi, bana açıkça itiraf et. Âşıkın olacak herifin bana tercih ettiğin nesi var ki bir türlü başından defetmiyorsun? Ne yapıyor sana o adam?

Kadın kızardı, bozardı. Sonra itiraf etti:

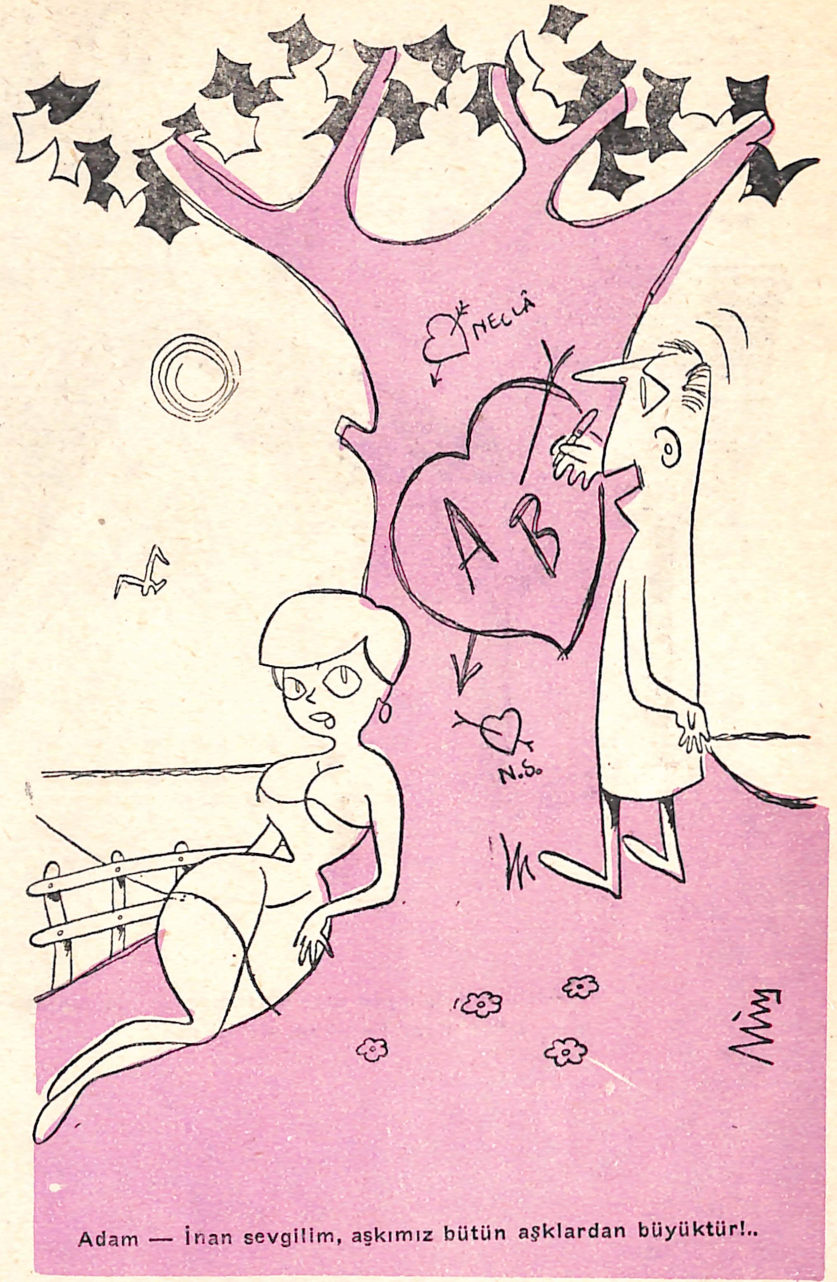
— Hiçbir şey yapmıyor. Ama hiçbir şey. Sadece, istediğim zaman istediğim kadar para veriyor. Aldığım, ısmarladığım şeylerin hesabını dırıltı çıkarmadan görüyor...

— Ya ben? Ben ödemiyor muyum?

O zaman kadın, hayretle kaşlarını kaldırdı:

— Ama sen mecbursun kocacığım? O mecbur değil ki?

— *Dinleyici* —

Adam — İnan sevgilim, aşkımız bütün aşklardan büyüktür!..

---

tik Paktına dahil devletlerin temsilcilerinin...»

— İnsan hiç sevse, «neyin var? Hasta mısın?» diye sormaz mı?

— Durup dururken sorulur mu? Peki, neyin var?

— Ölüyorum ayol... İçimde bir sıkıntı, bir sıkıntı... Sanki yüreğimi bir kedi tırmalıyor...

— Kolonya vereyim mi?

— Öyle kolonyalık şey değil.

Kâzım Bey, aynı apartımanda oturan komşuları doktoru çağırır. Doktor muayene eder. Her zamanki gibi, bir reçete daha yazar:

— Merak edecek bir şey yok, der.

Kâzım Bey, koşar reçeteyi yaptırır. Sonra gazetesini eline alır: «Kuzey Atlantik Paktına dahil...»

— Saat kaç?...

— Dokuza çeyrek var...

— Ruhum sıkılıyor. Hadi, beni sinemaya götür.

— Peki yavrum...

Hazırlanırlar. Kâzım Bey gazetesini cebine kor. Sokağa çıkarlar.

— Ay sen beni bu hâlimle yürütecek misin?

— Açılırsın...

— Dünyada yürüyemem...

Taksiye atlarlar. Bir sinema önünde dururlar.

— Ben bu filmi gündüz gördüm.

Başka sinemaya giderler. Film başlar.

— Ayol Kâzım, uyuyor musun?

— Hâ... şey... bilmem, farkında değilim.

Antrakta Kâzım Bey gazetesini açar: «Kuzey Atlantik Paktına dahil..»

— Kâzım!

— Efendim ..

— Beni seviyor musun?

— Seviyorum dedik ya...

Elinden gazeteyi bırakır. Sıkıntıyla sağa sola bakar.

— Sevsen, gözün başka yerde olmaz...

Filmin ikinci yarısı başlar.

— Doğru söyle, beni sahiden seviyor musun?

— Allah beni kahretsin eğer sevmiyorsam...

— İnanmam!...

Film biter, eve dönerler. Yatağa girerler. Kâzım Bey gece lâmbasını açar, gazetesine devam eder: «Kuzey Atlantik Paktına...»

— Kâzım, sen beni, benim seni sevdiğim kadar sevmiyorsun...

— Daha fazla seviyorum...

— Nerdeee... İmkân yok... Ben seni daha çok seviyorum.

— Canım, bunun ölçüsü olur mu?

— Yok, yok... Senin beni sevmediğin muhakkak...

Kâzım Bey dişlerini sıkar, adaleleri gerilir, çene kemikleri fırlar, avazı çıktığı kadar bağırır:

— Seviyorum be!... Seviyorum ulan!... Seviyorum işte!... Allah belânı versin, seviyorum..

— Hiç nâfile uğraşma!... İnanmam!...

Nedime Hanımın suratında iki tokat şaklar. Kâzım Bey, karısını saçlarından tutar yere fırlatır. Hem tekmeler, vurur, hem de bir yandan bağırır:

— Seviyorum... Seviyorum!... Anladın mı şimdi? Seviyorum!..

Nedime Hanım feryat figan yerden kalkar. Yatağa girer. Hıçkırıklar arasında inler:

— Ben artık seninle oturamam. Yarından tezi yok ayrılalım...

Sabah kocası giderken sorar:

— Kâzım!...

— Söyle yavrum...

— Beni seviyorsun, değil mi?

— Sevmez olur muyum...

Kâzım Bey daireye gider. Bir türlü okuyamadığı dünkü gazetedeki havadise başlar: «Kuzey Atlantik Paktına dahil devletlerin temsilcilerinin...»

— Kâzım Bey!...

— Efendim?...

— Sen ne fikirdesin?

— Demindenberi münakaşa ediyoruz, duymadın mı? Evlilik mi daha iyidir, bekârlık mı?...

— Evlilik gibi var mı birader?... Sıcak bir yuva... Seni seven bir kadın... Akşam yemeğinden sonra şöyle oturur, gazeteni okursun... «Kuzey Atlantik Paktına dahil devletlerin temsilcilerinin...

Haftanın

— Babam, işin yok diye evlenmemize razı olmuyor...
— Lâf... Kral Faruk'un da işi yok!..

BULAN KİM?

Öğretmen sınıfta bir çocuğu tahtaya kaldırdı, sordu:

— Göster oğlum haritada bana Amerika'yı...

Çocuk gösterdi. Öğretmen yine sınıfa döndü:

— Söyleyin bakalım şimdi. Kim bµldu Amerikayı?

Ateş'in sesi yükseldi:

— Tahtadaki arkadaşımız, öğretmenim!

O ZAMAN...

Anadolu'da bir yol yapılacaktı. Yeni bir mühendis gelmişti. Ölçtü, biçti; dağlık arazide bir türlü münasip bir güzergâh bulamadı. O zaman yaşlı bir köylü:

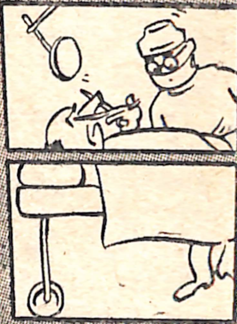
— Bey, dedi, biz dağda yol açmak için alırız bir eşeği, süreriz yokuşa... Hayvan nasıl giderse en kolay geçit budur deyip yolu yaparız...

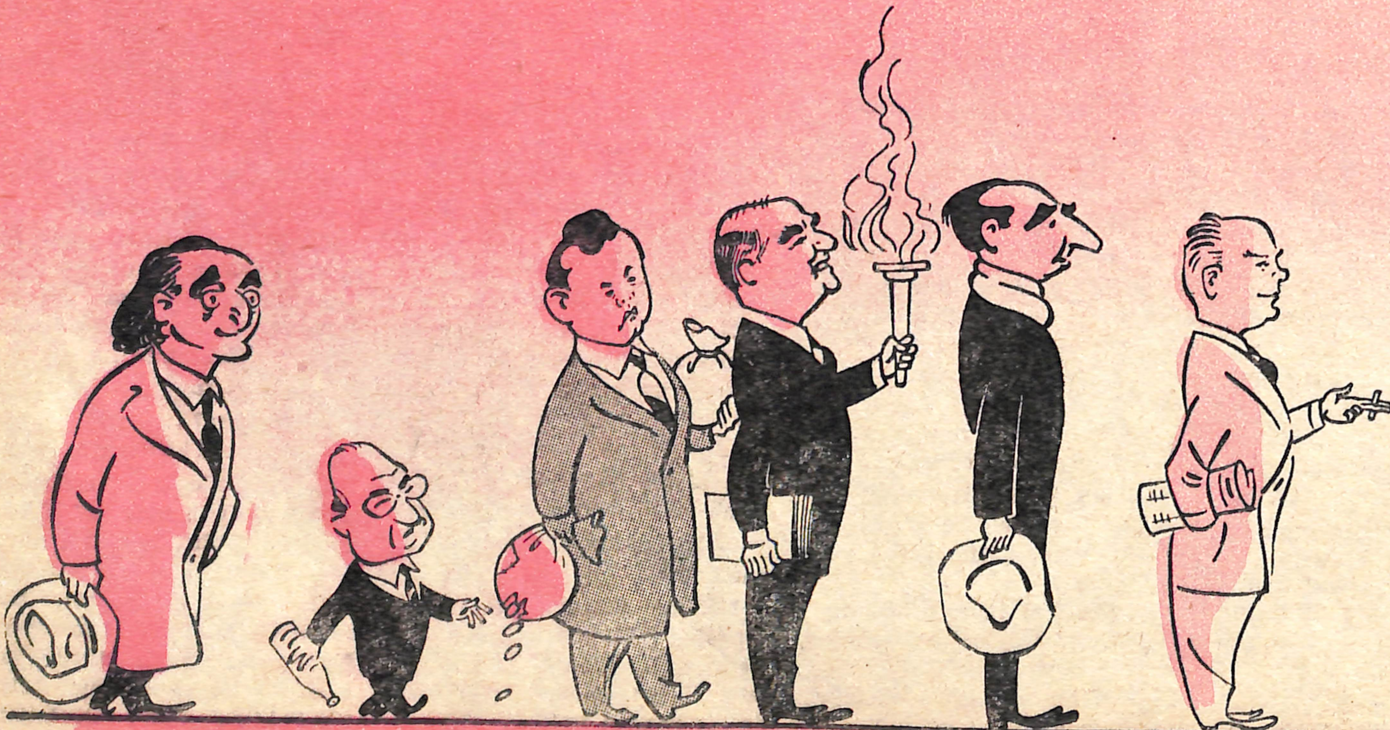
— Hay aklınla bin yaşa, köylü dayı... Ama ya eşek bulamazsanız?

İhtiyar gayet tabii, cevap verdi:

— O zaman daha senin gibi mühendisler öne düşer gayri...

Nasıl girerlerdi?..

ESTETİK A
YAPI

Gazetelerden: Bir estetik ameliyatı ile herkesi istediği insana benzetebilece

Fıkraları

HOŞ HÂTIRA

Yaşlı bir kadınla bir adam, Gülhane parkında karşılaştılar. Bahar Bayramına hazırlık yapılıyordu her tarafta. Bir aralık kadın, adama sordu:

— Şu sırayı hatırladınız mı? Hani benimle evlenmek istemiştiniz de ben reddetmiştim...

Adam gülümsedi:

— Unutabilir miyim hiç? Hayatımın en güzel hâtıralarından biridir!

□

FARK

Eczacıbaşı, dükkâna geldiği zaman birdenbire farketti ki, kalfası, kapıdan çıkan müşteriye aspirin yerine istriknin satmış... Hemen ters yüzüne geri fırlayıp, tam otobüse binecekken adama yetişti:

— Aman efendim, dedi, bizim kalfa size yanlışlıkla aspirin yerine istriknin satmış!

Adam soğuk kanlılıkla:

— Eee, ne olacak yani? dedi.

Eczacıbaşının kalfası kızdı:

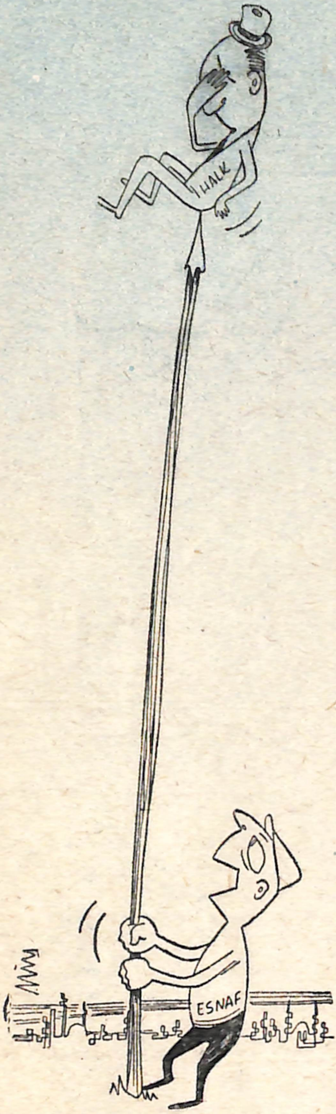
— Ne olacağı var mı? İstriknin fiyatı yirmi misli pahalıdır aspirinden!

— Kalk kocacığım, bak senin şarkın çalıyor!..
(İrfan Ulaş)

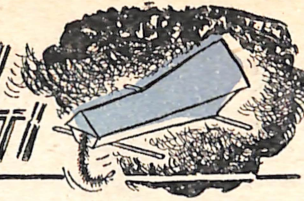
Nasıl çıkarlardı!..

...söyleyen meşhur bir Amerikalı operatör İstanbula geldi...

Tecavüze uğrayanların teşhir edilmesi hakkında kanun teklifi...
(Gazeteler)

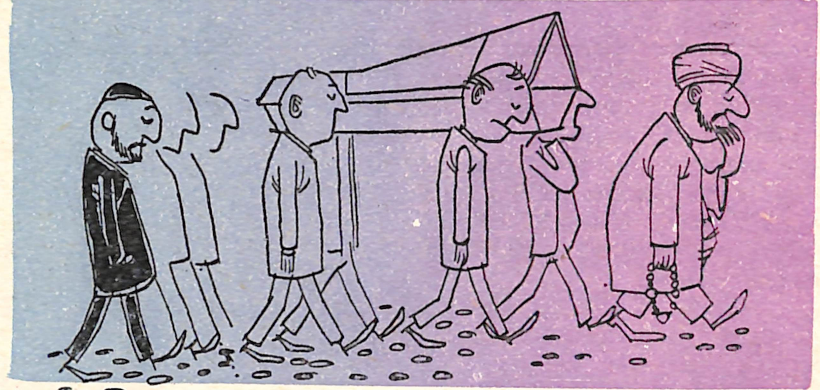
YAZISIZ!..
(Niyazi Yoltaş)

Kasım Efendinin garip inanışları da vardı. Merhametli kalbinde hayvan sevgisine geniş yer veren Kasım Efendinin evinde sürüyle kediler, köpekler bulunurdu. En büyük zevki güvercinlere ekmek doğramaktı. Hayatında hiç et yemez, bahçesinde her cins kümes hayvanı beslerdi. Ama onun en çok sevdiği «karabaş» dı. On dört senelik köpeğiyle öylesine anlaşırdı ki, kelimesiz birbirlerinin sevinçlerini, üzüntülerini anlarladı. Çoluk yok, çocuk yok.. On dört sene bu Karabaş'la beraber geçmişti. Karabaş iki gün süren bir hastalıktan sonra ölünce, Kasım Efendi perişan oldu. Hiç bir şey onu avundurmaz oldu. Yirmi dört saat başında ağladı. Onu evine aldığı zaman yumruk kadar bir şeydi. Parmağını süte banar, meme gibi ağzına verirdi. Karabaş sonradan koç kadar iri, güzel, insanlardan çok anlayışlı bir hayvan olmuştu.

Kasım Efendi, Karabaşa karşı son sevgisini de gösterecekti. Göz yaşları içinde hayvanı, tıpkı bir insan cesedi gibi sıcak sabunlu sularla yıkadı. Ona bir de tabut yaptırdı. Kendisini tanımadıkları bir mahalleye taşında. Konu komşuya, muhtara, imama çocuğunu öldüğünü söyledi. Büyük bir cenaze töreniyle Karabaş evden kaldırıldı. Kasım Efendi, paradan yana sakınmıyordu.

Iskatçılara, duacılara, imama bol bol paralar verdi. Tabut cami avlusunda musalla taşına kondu. Tören tamamlandıktan sonra, mezara götürüldü. İşte bütün aksilik orada oldu. Oyuncu bir hayvan olan Karabaş, son oyununu da oynamıştı. Hoca, kalabalık mezarın başında, bir yandan gözleri yaşlı Kasım Efendi'yi teselli ederlerken, bir yandan da dualar okuyorlardı. İki mezarcı, tabutu a-

lıp çukura yerleştirirlerken, gözleri acaip bir şeye ilişti. Tabut tahtasının budak deliğinden dışarıya iki karış uzunluğunda bir köpek kuyruğu sarkıyordu. İki mezarcı korkudan tabutu ellerinden düşürdüler. Herkesi bir şaşkınlıktır aldı. Kasım Efendi, işi düzeltmek için:

— Yavrum kuyrukluydu!. Filân dedi ama, bir yavruda iki karış uzunluğunda kuyruk olabileceğine kimse inanmadı. Tabutu açtılar, içinden Karabaş'ın ölüsü çıktı.

Kasım Efendiyi çalyaka Kadı'nınu karşısına çıkarttılar. İmamdan, cemaatten meseleyi dinleyen Kadı, Kasım Efendi'ye:

— Bir iti, niçin bir insan gibi teçhiz ve tekfin edersin? Dinimiz adabu erkânına mugayir değil mi?

Diye sordu.

Kasım Efendi:

— Ah Kadı Efendi, dedi, Karabaş'ın nasıl bir hayvan olduğunu onun meziyetlerini bilseydiniz, beni suçlu bulmazdınız?

— Bir itin ne meziyeti olur ki, onu mezarlığa defu edersin?

— Evvelâ, sadıktı.. Bir kemik parçasının ölünceye kadar hatırını sayardı. Kimseye fenalık etmezdi.

Cesurdu, güzeldi.

— Bunlar sebep değil...

Sıkışan Kasım Efendi, kendi yaptırdığı hayratı, Karabaş yapmış gibi anlatmağa başladı:

— Hayır hasenat sahibiydi. Malının zekâtını verirdi. Fitresini verirdi. Fakir fukaranın gönlünü hoş ederdi:

— Böyle şey olmaz...

— Hattâ, sağlığında bir çeşme de yaptırmıştı. Bir sebil tamir ettirmiş, medreseye iki halı hediye etmişti.

Kadı:

— Sen mecnun musun? dedi, bir köpek böyle şeyler yapabilir mi hiç?

Zor durumda kalan Kasım Efendi:

— Köpekti ama, siz onun ne köpek olduğunu bilemezsiniz. Hattâ ölmeden evvel bana vasiyet etmişti, dedi.

Hiddetlenen Kadı:

— Bre mecnun, sen herkesi kendin gibi sersem mi sanırsın? Hiç iç vasiyet eder mi?

Diye bağırdı. O zaman Kasım Efendi:

— Kadı Efendi, inanın, vasiyet etti.

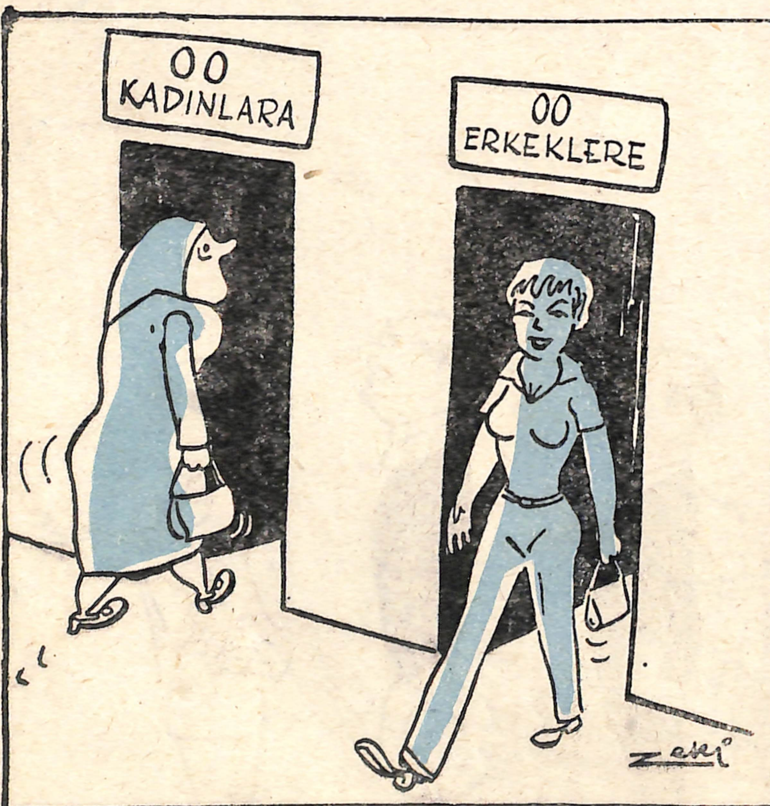
Malının fakir fukaraya verilmesini söyledi.

Kasım Efendi, kuşağının arasından bir kese çıkardı:

— Hattâ şu beş yüz altının da Kadı Efendi Hazretlerine verilmesini vasiyet etti

Kadın Efendinin gözleri yaşardı:

— Allahımrahmeti üstüne olsun, dedi, anlat Kasım Efendi anlat... Merhum daha neler söylemişti?.. Aman hepsini bir bir anlat... Merhumun vasiyetini yerine getirelim .Büyük sevabı vardır.

YAZISIZ!..
(Zeki)

HİKÂYE:

Bilinmeyen Hastalık!

İNSANIN hekimlik hayatında başına neler geliyor, ne vak'alarla karşılaşıyor, tasavvur edemezsiniz. Gerçi bunlar meslek sırrıdır, ifşa edilmemelidir diyeseksiniz. Lâkin şahıslar bilinmedikçe, açıklanmasında bir mahzur olmasa gerek.

Böyle düşünüyordu doktor Kâzım da. Onun için, bize anlattığı vakayı aynen nakledelim size:

Bir gün muayenehanesinde otururken, kapı vuruldu. İçeriye uzun boylu, zayıf, sinirli tipli bir adam girdi. Mütereddit bir hali vardı. Doktor sordu:

— Buyrun. Bir şikâyetiniz mi var?

Adamcağız, kızardı, bozardı, sonra morardı. Daha sonra sarardı. Ama, neticede şikâyetini anlattı:

—Efendim, bendeniz evliyim. Genç ve güzel bir karım da var. Lâkin başıma gelen hallerden dolayı ikimiz de memnun değiliz.

— Ne haller geliyor başınıza?

— Biz ayrı odalarda yatarız. Çünkü benim, iş icabı, geç saatlerde dönmem lâzım gelir. Onu uyandırmak istemem. Fakat, tabii bazan karımı ziyaret ederim odasında. İşte ne zaman onun oda kapısına gitsem ya birdenbire ter boşanıyor, ama nasıl ter? Tasavvur edemezsiniz... Yahut ta çenelerim birbirine vurmağa başlıyor. Donuyorum, titriyorum. Bu soğuk ve sıcak dalgasının sebebini bir türlü anlıyamadım. Herhalde sebebi meçhul bir hastalığım var benim doktor. Düşündüm, taşındım. Bu hale bir son vermek için size başvurmaktan gayri çare bulamadım...

Doktor, hastayı dikkatle dinledi.

— Soyunun, dedi, sizi bir esaslı muayene edeyim...

Hasta soyundu. Doktor onu muayene etti. Derin derin, ince ince yokladı. İç, dış, sinir... nafile! Adamın hiç bir şeyi yoktu. Demir gibiydi sıhhati. Yalnız fazlaca zayıftı. Zayıflık da bir hastalık sayılamazdı tabiatiyle.

— Vallahi efendim, dedi doktor, sizin hastalığınız bana da bir garip görünmeğe başladı. Hiç bir uzvî rahatsızlığınız yok. Ama bu ateş basmalarından, donmalardan rahatınız kaçtığına göre herhalde bir sebebi olacak. Bir kere de karınızı muayene etmek isterim...

Hasta kabul etti ve gitti.

Ertesi günü, adamın karısı geldi. Ama ne kadın. Kâzım doktor olalı, bu derece güzel, bu derece üç buutlu, böylesine bomba, bunun gibi Gina bir kadın görmemişti. Daha bakarken insanın içi eriyordu. Doktor:

— Buyrun efendim.. diye kekeledi. Siz, dün gelen hastanın hanımı olacaksınız herhalde...

Kadın bütün cinsi cazibesiyle güldü, fıkırdadı:

— Nasıl tahmin ettiniz?

— Nasıl tahmin etmezdim ki? Kocanızın halini gördükten son ra...

— Kocam da beni size gönderdi. Neden bu muayeneye ihtiyaç duyduğunuzu söylemediyse de, beni görmek istemişsiniz...

— Soyunun lütfen de, bir bakalım...

Zavallı doktorun ağzı kuruyordu. Kadın soyundu. Tiril tiril titreyen yay gibi gergin bir vücudu vardı. Doktorun alnından terler boşandı (mevsim yazdı çünkü). Güzel kadının vücuduna elini sürdükçe, sanki içinde bir atom bombası patlıyormuş gibi ürpertiler geçiriyordu. Muayene etti ama, nasıl ettiğini ancak Allah bilir. Çünkü bu safhanın tafsilâtını doktor hiç bir zaman, hiç kimseye açıklamamıştır. Meslek sırrı diye besbelli...

Kadın giyindikten sonra, doktor Kâzım sordu:

— Hayret ediyorum, doğrusu. Siz de son derece, hattâ lüzumundan fazla sıhhatli bir insansınız. Kocanızın ise hiç bir görünür illeti yok. Başına gelen o hallerin sebebi ne acaba?

Kadın şaştı:

— Başına bir haller mi gelmiş kocamın?

— Evet, dedi doktor. Ne zaman sizi, odanızda görmek istese ya yanarmış, ya donarmış. Ya ter dökermiş, yahut çeneleri birbirine vururmuş...

Kadın şuh bir kahkahayla güldü:

— Bundan tabii ne olur ki doktor?

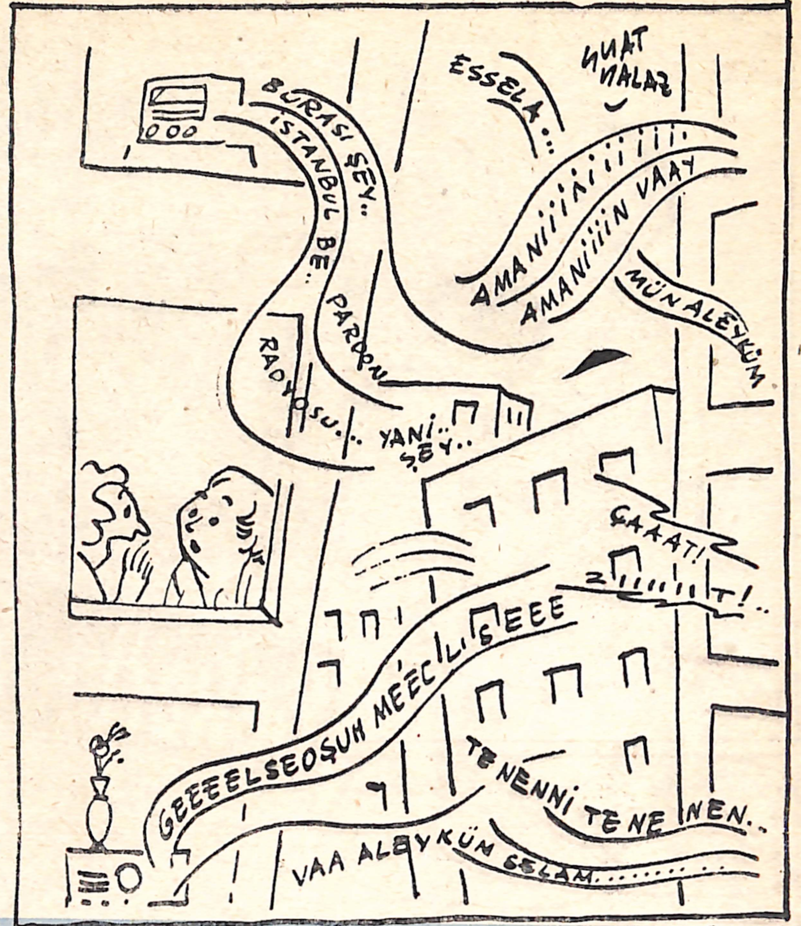
— Neden, efendim?

— Öyle ya, siz bile şu anda terliyorsunuz buram buram...

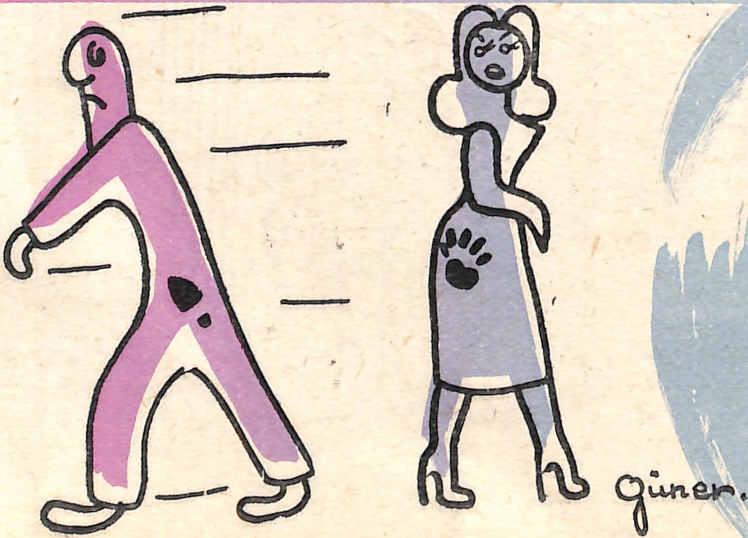
— Evet, itiraf ederim ki öyle..

— İyi ya işte... Kocam beni ya yazın ortasında, yahut yılbaşı gecesinde arar. Galiba bu noktayı söylemeği unuttu size... İnsaf edin, kış ortasında insan soğuktan titremez mi?

— *Hikâyeci* —

— Aşkolsun, kardeş! Bu zamanda radyosuz durulur mu, hemen bir tane aldır!.. (Suat Yalaz)

YAZISIZ!.. (Güner)

— Bunu siz mi düşürdünüz bayan?.. (Özcan Eralp)

Bekarlık Sultanlıktır

ANLATAN : SALİH TEKCAN

ÇİZEN : YALÇIN ÇETİN

BAYAN FETTANE İLE SALİH TEKCANIN EVLİLİKLERİNDEN ÜÇ GÜN SONRA:

BAK KOCACIĞIM, AKRABALARIMDAN BİR KISMINI SANA TANITAYIM, ŞU TYRON POVER, AMCAM... ŞU CLARK GABLE, DAYIM... ŞU TONY CURTIS, KUZENİM... ŞU MARLON BRANDO SURATLISI ENİŞTEM... YERDE OTURAN VITTORIO GASSMAN, SÜT KARDEŞİM... ALAN LADD VAR YA ŞURDA... DU BAKIYIM O NEYİMDİ? ONUNLA DA ÜVEY AKRABAYIZ

PARAMOUNDAN, METRO GOLDWIN MAYER, COLUMBIA, 20th. CENTURY FOX FİLM ŞİRKETLERİYLE TANIŞTIĞIMIZA ÇOK MEMNUN OLDUM...

106

FETTANE YAVRUM, HANGİ FİLM BU? BENİM ROLÜMÜ SÖYLERMİSİN...

SEN ROL KESEMESSİN, KENARDA SEYİRCİ OL!.

107

KARICIĞIM KİM BU

HA! O MU? TANITMADIM MI SANA?.. BELKIS TEYZENİN ALIŞ VERİŞ ETTİĞİ BAKKALIN OĞLU

108

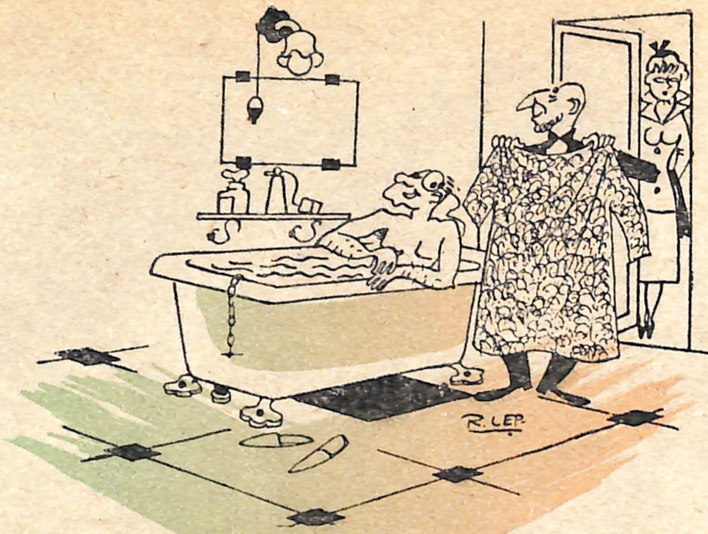
BİR GECE SALİH EVDE

YANILMIYORSAM SİZDE GENE KELLY OLACAKSINIZ

HA....HA...HAYIR BEN TOZKOPARAN KÜLÜBÜNÜN SEYİRCİSİ APTIYIM

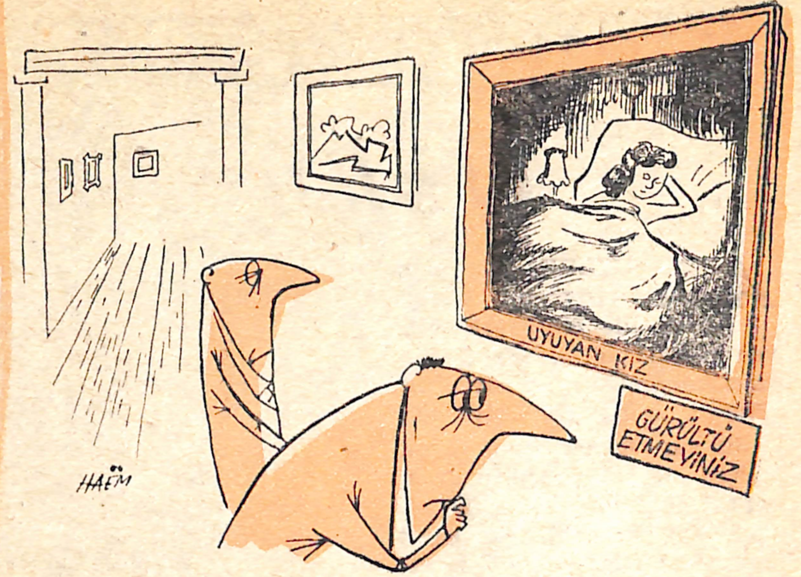
109

(Devamı var)

— Sizi bir bayan ziyaret etmek istiyor...
— Sor bakalım, yüzme biliyor muymuş?..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— İtalyan —

FRANSIZ MİZAHINDAN :

Zümrüt Yüzük

M. ROBERT Durand'la karısı öğle yemeğini bitiriyorlardı. M. Robert Durand, kuyumcuydu. Ama mücevherlerinin en güzeli vitrinde değildi. İşte şurada, koltuğun üstünde oturuyordu. Çünkü Madam Robert Durand, tapılacak güzellikte bir esmer kadındı. Gözleri vaat doluydu. Robert Durand:

— Bak, yaptığım reklâma bak, dedi. «Bobby mağazası. Rivoli sokağında. En güzel mücevherler, en müsait fiatlar. Hususî hediyeler.»

— Doğrusu reklâmını mükemmel yapıyorsun .

— Müsaadenle seni yalnız bırakacağım şekerim. Mağazaya gidiyorum.

Madam Robert Durand, yalnız kalınca giyindi, başına zarif bir şapka koydu, vizon kapını aldı, ağır ağır dolaşmağa çıktı.

Mücevhercinin karısı olur da mücevherlerle ilgilenmez olur mu? Her kuyumcunun vitrini önünde duruyor, uzun uzun seyrediyordu. Elmasların beyaz alevi, safirlerin koyu bakışları, yakutların neşesi onu çekiyordu.

Birdenbire başını çevirdi. Bir adam, kulağının dibinde fısıldıyordu:

— Bu yüzüklerden hangisini tercih ediyorsunuz?

Madam Robert Durand iyi terbiye görmüş bir hatundu. Hiç cevap vermeden yollandı.

Çapkın herif inadına alevi almış, peşini bırakmıyordu.

— Biliriz bu numaraları, diyordu kendi kendine. Aşifte seni... Ama kibar aşiftelerden hani... Bu kılık kıyafet, bu yürüyüş... Hep kendini pahalıya satmak için. Biliriz bu numaraları biz. Elde etmesini de biliriz...

Yaklaştı yeniden. Madam Robert Durand, adımlarını sıklaştırdı. Peşindeki de aynini yaptı.

Hay Allah, sokakta da rahat gezmek kaabil değildi ki... Madam Robert Durand, evine döndü. Cidden mükemmeldi. Adam da hemen kapıcının odasına girdi. Şeytanı baştan çıkaracak bir halle, kapıcı kadına elindeki parayı uzattı:

— Bu kadının ismi ne?

— Madam Robert Durand...

Adam, hakkında daha çok bilgi edinmek istiyecekti ama, kapıcının kocası odaya girdi. Kapıcı kadın aldığı parayı gizledi, adama çekilmesini işaretledi. O da gitti.

★

«Besbelli mücevheratı seviyor» diyordu adam kendi kendine. «Yoluna kıymetli bir taş attın mı, hemen düşer kucağına...»

Bir gazete aldı. İlânlara baktı. En çok göz alan şu ilândı: «Bobby. Hediyelik mücevherler v.s.» Tamam, dedi. Gitti Bobby'nin mağazasına. En güzel zümrüdü seçti:

— Kaça?

— 115,000 frank.

— Pahalı.

— 30,000 franklık da var, isterseniz.

— Ne yapayım öylesini...

— Peki. İşte kartım. Bu kartla birlikte Victor Hugo caddesi 53 numarada Madam Robert Durand'ın adresine yollayın...

Robert Durand sarardı. Ama hiç sesini çıkarmadı. Aldı 100 bin frangı, kasaya koydu.

★

Ertesi gün, kibar çapkın, kalbi heyecanla gümbür gümbür öterek, Madam Robert Durand'ı evinin önünde bekliyordu.

Kadın bugün her zamankinden daha güzel göründü gözüne:

— Madam, dedi.

— Rahat bırakın beni...

— Rahat mı bırakayım? Öyleyse gönderdiğim yüzüğü geri verin.

— Ne yüzüğü? Ben öyle şey almadım... diye tersledi Madam Robert Durand, yürüyüp gitti.

Adam hemen bir taksiye atlayıp Rivoli sokağına, Bobby mağazasına düştü.

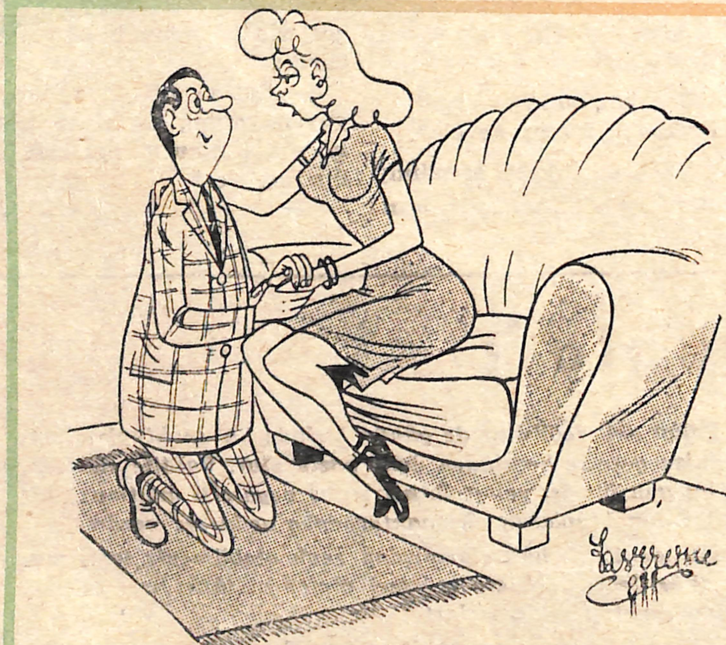
— Mösyö Bobby, dün sizden aldığım yüzüğü Madam Robert Durand'ın evine göndermediniz mi?

— Gönderdim tabii. İşte bakın, vitrinde duruyor.

— Anlamıyorum birşey...

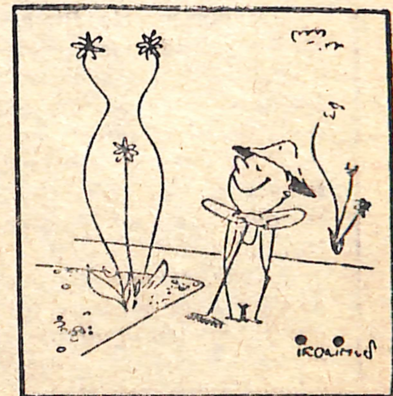
— Anlamıyacak ne var bunda? Robert Durand ben'im. Kadının malı, kocasının demektir. Yüzük için, karım namına size çok çok teşekkürler ederim...

— Georges Dolley —

— Bana, saçlarımın mehtap kadar parlak olduğunu söylemek istiyorsunuz, değil mi?
— Evet...
— Tenim bir gül yaprağı, değil mi?..
— Evet...
— Sesim bir bülbül nağmesi, değil mi?
— Evet...
— Aman, siz ne güzel konuşuyorsunuz!..

— Fransız —

Bahçıvanın rüyası!..

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Uskur

ARNAVUTLUK isyanını, sarığın heybeti, sakalın belâgatile bastırmak isteyen Abdülhamit, dağdaki eşkıyaya karşı ulemayı dinden bir (Heyeti nâsiha) gönderiyordu.

Bir yaz Ramazanının akşamında Beşiktaş açıklarındaki sefinei hümayuna altı çifte saltanat kayığile nakledilen heyet arasında kimler yoktu ki: Sabık Şeyhülislâm Düldül efendi hazretleri... Dersiam Dânâ efendi hazretleri... Fetva emini Âkif efendi hazretleri... Şeyh Fanî efendi hazretleri.

Vapurun, veda düdüğü ile iftar toplarının gürültüsü birbirine karışmıştı. Orucu, sefinei hümayun süvarisinin güvertede kurduğu mükellef sofrada bozan heyet âzası, çorbayı kaşıklamaktan, böreği avuçlamaktan, İstanbula son bir nazar atacak vakit bile bulamamışlardı.

Her lokmanın arkasından çakşırının düğümünü biraz daha gevşeten Düldülî efendi hazretleri ise baklavanın son dilimile beraber tatlı bir horultu koyvermiştiler...

Onun bu halini gören birinci kaptan hemen tayfalara emretmişti:

— Efendi hazretlerini kamaralarına götürünüz!

Düldülî efendi hazretlerine, hem ilmü kemaline, hem de sinnü saline hürmeten, kıçtaki hünkâr kamarası tahsis edilmişti.

İki tayfanın kolunda puflıya puflıya merdivenleri inen efendi hazretleri, yine tayfaların yardımile soyunmuştular.

Fakat, yarı aralık gözleri, başlarını yastığa koyar koymaz tamamen açılıvermişti. Sağa döndüler, nafile, sola döndüler, nafile... Kulaklarının dibindeki uğultu bir türlü geçmek bilmiyordu: Gümbür, gümbür, gümbür...

Nihayet, efendi hazretleri kaptanı çağırtıp sordu:

— Evlâdım, bu başımın altındaki gümbürtü acep ne ola?.

— Vapurun uskuru efendim.

Sabık Şeyhülislâm yalvaran gözlerle boynunu büküp mırıldandı:

— Kuzum Efendi oğlum, uyuyamıyorum, tayfalara emreyle de işbu uskuru baş tarafa kaldırıversinler!

AKBABA

— Hay kör olası uyku, daireye varmadan bastırdı!..

Aşk Mektupları

Bir İngilizce gazete şöyle bir anket açmış: «Aşk mektuplarını yakmalı mı?»

Mühim mesele. Bir aşk mektubu mâzide bir hâtıradır; halde bir yalandır; istikbâlde bir tehlikedir.

İhtiyatlı bir adam aşk mektubu yazmaktan çekinir; çünkü yazılan bir aşk mektubu vesikadır. İhtiyatlı bir adam aşk mektubu almaktan da çekinir; çünkü alınan bir aşk mektubu tuzaktır. Fakat âşık demek, esas itibarile, ihtiyatlı bir adamın tamamile zıddı demektir. Bunun için, her devirde olduğu gibi, zamanımızda da kâğıda geçmiyen aşkların hiçbir kıymeti yoktur.

Evde, çekmecenizde sakladığınız bir paket aşk mektubunun bir kutu baruttan farkı nedir? Günün birinde bütün ocağınızı başınıza yıkabilir: Eğer karınız bunu eline geçirirse facıadır, kocanız eline geçirirse dramdır, hizmetçiler ve yabancılar ellerine geçirirlerse... komedidir.

Fakat evli değilsiniz de günün birinde bu mektuplar kendi elinize geçerse hepsinden daha hazin olur. Vaktile sizi sevmiş, bu gün ölmüş, yahut ihtiyarlamış veya sizi unutmuş bir sevgilinin mektuplarını okumaktan daha acıklı ne vardır?

Mâzideki aşk hâtıralarınızdan zevk alabilmeniz için, muhafazakâr değil de âdeta mürteci olmanız lâzımdır. İnkılâp âşıkları mektup saklamazlar!

Aşk mektuplarını ne vakit yakmalı?

Birçok insanlar aşk devam ettiği müddetçe bunları saklamak, sonra ortadan kaldırmak isterler. Ben odun, kömür fiatlarının yükseldiği vakit aşk mektuplarının sobaya atılmasına taraftar olanlardan da değilim.

En doğrusu aldığınız aşk mektuplarını okumadan evvel ve yazdığınız aşk mektuplarını da göndermeden evvel yakmaktır.

ÂŞIK

Kadın Olan Erkeğin Hatıraları

Yazan:
İlâllah şerrinden

— 51 —

Bütün bunları, ayaklarına kapanıp gözyaşlarım içinde söyliyecektım. Ama, hayret!.. Bana baktığı halde, kılı bile kıpırdamıyordu. Üçüncü bakışında, güldüm. O da güldü. Galiba beni tanımamıştı. İster misin, şimdi gözümün önünde başka biriyle dansa kalksın... Eh o zaman görsün Bayramiyeyi.. Buralarını ona dar ederim.

Caz, tangoya başladı. Müşteriler, masalardaki kadınlara hücuma geçtiler. Zaten, müşterilerin bir gözü, kestirdikleri kadında, bir gözü de caz tokmağında idi. Tokmak davula daha inerken, içlerinden peyledikleri kadını başkaları kapmasın diye yerlerinden fırlıyorlardı.

Caz başlar başlamaz, masamın önüne erkekler kuyruk olmuşlardı. Dizlerim titremeğe başlamıştı. Masamın önünde duranlar arasın da Huri de vardı. Hemen kalktım, kendimi onun sıska kollarının arasına bıraktım. Pistte dönmeğe başladık. O, sanki on dört senelik karım değilmiş, yıllarca bır yastıkta horlayan, sabah akşam birbirini yiyen karı koca biz değilmişiz gibi, hiç oralı değildi.

Dolgun göğüslerimi, onun kafes kafes kaburğa kemiklerine dayadım. İlk sözü:

— Çok güzel dansediyorsunuz, oldu...

İtalyan melodramlarındaki kötü kadın rolüne çıkmış artistlerin boğuk, kalın sesimle:

— Teşekkür ederim! diye inledim.

— İsminizi sorabilir miyim?

Nerede ise kızgınlığımdan suratına tükürecektim. Kendimi zor tuttum.

— Birsen..

Diye attım.

Bütün ucuz zanparalar gibi:

— Bir sen, bir de ben!..

Diye, sözüm ona espri yaptı.

Dans bitti. Beni masama bırakıp gidiyordu. Anlaşılan, buralar da sürten kurtlardan olmuştu. Çünkü böyleleri, üç liraya bir kokteyl için, otuz kadınla dans ederler. Yüzümü kızartıp:

— Masama şeref vermez misiniz?

Dedim. Oturmağa mecbur oldu.

— Arkadaşlar var da... Yalnız değilim, dedi.

— Eğer rahatsız ediyorsam!..

— Yooo... Bilâkis, sizin kadar güzel kadın, öl dese ölürüm...

Garson hemen başımıza dikilmişti:

— Emriniz?..

— Bir bol, dedim.

Huri'nin yüzü sarardı. Giden garsonun eteğinden çekti:

— Yok, yok, dedi, bol falan istemez!..

— Yaa.. Demek bana bir bol ısmarlamıyorsunuz. Öyle ise ben size ısmarlıyorum.

— Getir bir bol!..

Biraz ferahladı. Hattâ memnun oldu. Her halinden, parasını yiyecek bir bar karısı tavladığından memnun olduğu belli oluyordu.

Tıpkı, Alis'in söylediği gibi oluyordu. Söz döndü dolaştı, benim hayatıma geldi. Hayatımı merak ediyordu.

— Önce siz anlatın hayatınızı, sonra da ben anlatırım, dedim.

Şu Huriye, kadınlığı zamanında da böyle hımbılın biriydi. Erkek olduktan sonra bu huyu büsbütün artmış.

— Ben, dedi, anadan doğma erkek değilim, sonradan olmayım.

— O nasıl şey?..

— İşte öyle... Geçen seneye kadar kadındım. Bir de çocuk doğurdum. Sonra vücudumda erkeklik alâmetleri belirmeğe başladı. Alâmetler, günün birinde alâmet bir şey olunca, kocamı, evimi yuvamı bıraktım, kaçtım..

— Şaşılacak şey!..

— İşte böyle!..

— Kocanız saf bir adam mıydı?

— Hiç sorma!.. Sözüm meclisten dışarı, eşeğin biriydi.

— Sizi döver miydi?

— Ah, nerede o erkek!.. Kafasında her gün bir iki tabak parçalamasam, rahat etmezdi.

— Öyle ise, sana çok eziyet çektirirdi muhakkak!.. Titiz bir adam mıydı?

— Eziyet mi?.. Aman Yarabbi! Ben ona koca diye bakmazdım ki.

— Yani nesinden memnun değildiniz?

— Erkekliğine bir erkekliği yoktu. Doğru dürüst bir yemek pişirmesini bile beceremezdi. Ama bak, ne yalan söyliyeyim, çamaşıra iyi dayanırdı.

— Evine bakmaz mıydı?

— Ah, ah!.. Hatırlatma bana... Onun maaşı, benim çorabıma yetişmezdi... Bu ay maaşını aldı, değil mi, getirir avucuma bırakır. Anlatamam, çok inek herifti vesselâm...

— Ya!.. Demek zekâdan nasibi yoktu.

— Hangi zekâ!.. Hesaba hiç aklı ermezdi.

— Meselâ?.

(Devam edecek)

Polis Romanlarımız:

Akbaba - Aydabir yayınevi Polis Romanları Serisi başlıyor.

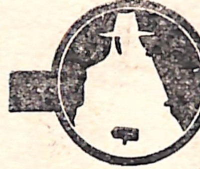
İLK KİTAP

BEYAZ CEHENNEM

CİNGÖZ RECAİ'nin HÂRİKALARI

Filme alınan ve Fransızcaya ilk çevrilen Türk Polis Romanı!

Her ay bir kitap, her kitap bir lira

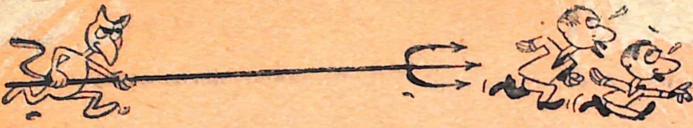
Abone olanlara: 6 kitap 5 liradır.

Adres: AKBABA - AYDABİR Yayınevi, Klodfarer Caddesi Belediye. İstanbul

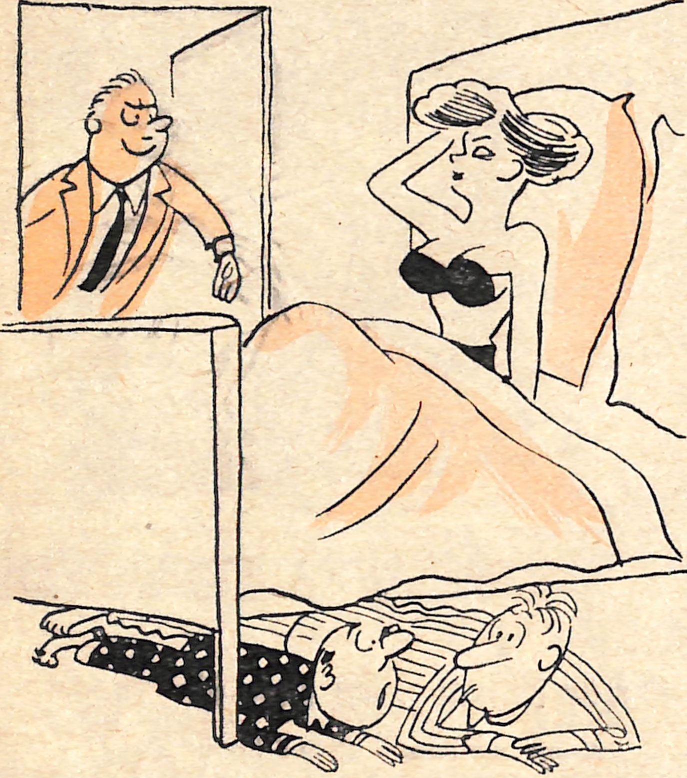

— Yerli filimse istemem!..

(Uğur)

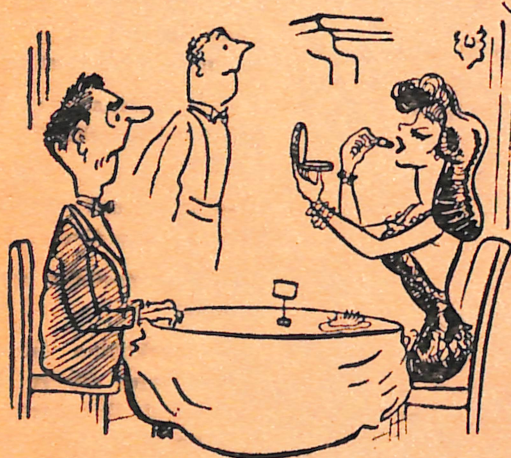

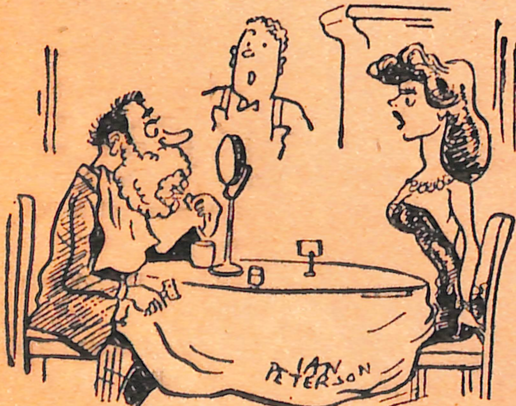
Dünya Karikatürleri

— Eyvah, karımın belâlısı geldi!..

— Fransız —

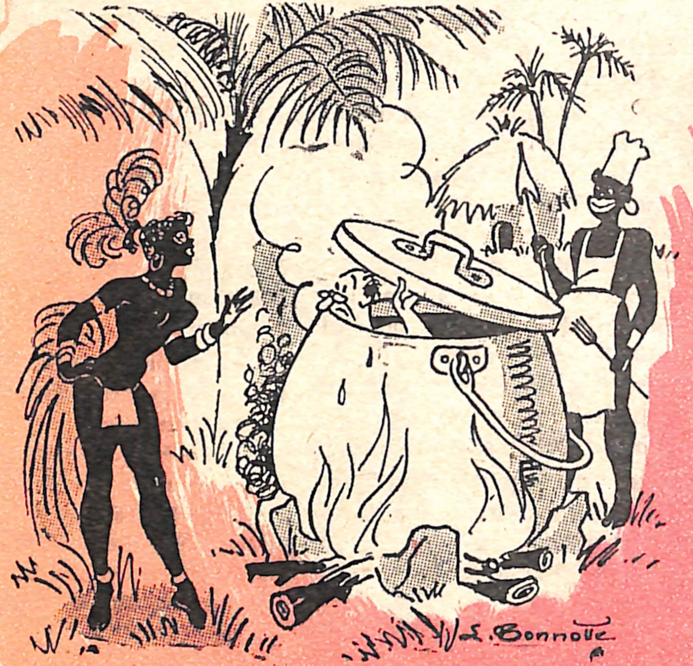
MUKABELE!..

— Fransız —

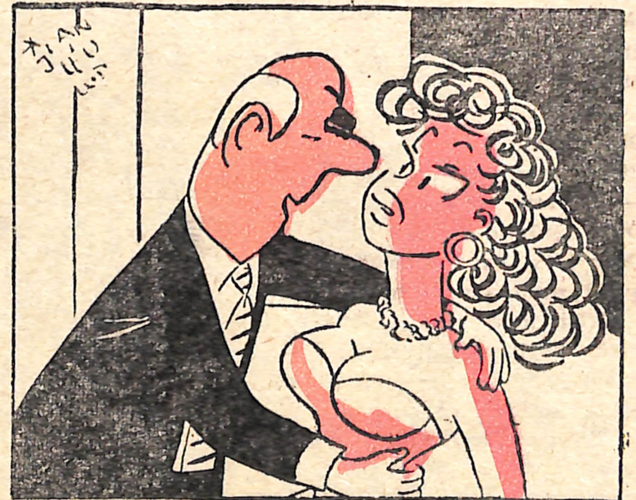
İki gece kuşu: Akla kara!..

— Fransız —

— Rica ederim, tencerenin kapağını açmayın!..

— Fransız —

KUYUMCU ÂŞIK:

— Göz bebekleri, sekizer kıratlık iki zümrüt... İyi yontulmuş... Lekesiz!..

— Fransız —

YARIM MİLYON LİRA

AKBANK

HER 150 LİRAYA BİR İŞTİRAK HAKKI...

T. C.
Ziraat Bankası

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları
1955 ikramiye tutarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve Ziraat aletleri bulunmaktadır.
İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

GRİPİN

bütün ağrıları keser

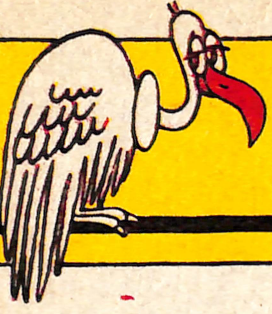

- baş, diş, adale, sinir ve soğuk algınlığından mütevellit bütün ağrıları derhal teskin eder
- bayanların muayyen zamanlardaki sancılarında başarı ile kullanılır
- romatizma, lumbago, siyatik ağrı ve sızılarına karşı faydalıdır

Mideyi bozmaz kalbi ve böbrekleri yormaz

KİNİNLİ
GRİPİN
4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

— Beyefendi, başlamayalım... Davetinizi kabul ettim... Evinize geldim... Soyunup yatağınıza girdim... Ama şunu unutmayın ki, ben ciddî bir kızım, şakaya hiç gelmem!

— İtalyan —

POSTA KUTUSU 69

Şarlok Holmes ★ Nat Pinkerton ★ Dedektif Nik ★ Mayk Hammer ★ Arsen Lüpen ★ Fantoma ★ İpsiz Recep ★ Çamur Şevket ★ Amanvermez Avni ★ Göbek Hafız ★ Hacı Mıstva ve İskete Melâhat

Yerli ve yabancı dünyanın en tanınmış on polis hafiyesi ve hırsızları İstanbulda hususî bir detektif bürosu kurdular. Meşhur polis hafiyeler, kocalarını aldatan kadınların peşinde!..

«Kadın olan Erkeğin hâtıraları» yazarının bu güzel ve sürükleyici mizahî romanını, pek yakında Akbaba'da okuyacaksınız.